

சிறுவர்களு விவேகானந்தர்

(சுவாமி விவேகானந்தர் நூற்றாண்டு வெளியீடு)

சுவாமி நிராமயானந்தர்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர் :: சென்னை 600-004

இது சென்னை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்தின்
தலைவரால் பிரசுரிக்கப்பட்டது

இரண்டாம் பதிப்பு

உரிமை பதிப்பாளருக்குரியது

5M 3C.—7—'73

அச்சிட்டோர் : ராஜ்ஸ்ரீ பிரிண்டர்ஸ்
97 லாயிட்ஸ் சாலை சென்னை 86

மு க வு ரை

சுவாமி விவேகானந்தரின் பிறந்த நூற்றாண்டு விழாவை விசேஷ முறையில் கொண்டாடுவதற்காக கல்கத்தா நகரிலுள்ள மக்கள் பொதுக் குழு ஒன்றையும், காரியக் குழு ஒன்றையும் நிறுவி யுள்ளனர். கல்கத்தா உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி ஸ்ரீயுத பிரசாந்த விகாரி முகோபாத்தியாயர் இக் குழுவிற்குத் தலைவராகவும், பேலூர் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண மிஷன் சுவாமி சம்புதானந்தர் செயலாள ராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இவ்விழாக் குழுவினர் மிகவும் விஸ்தாரமான நிகழ்ச்சிகளையும் வகுத்துள்ளனர். அவைகளில் ஒன்று பல படித்தரமான வயதுள்ள மாணவர் களுக்குத் தகுந்தவாறு சுவாமி விவேகானந்த ருடைய சரித்திரத்தையும் அவரது உபதேசங் களையும் வெளியிடுதல். இக்காரியத்தை நிறை வேற்றுவதற்காக புத்தக வெளியீட்டுக் கமிட்டி ஒன்றும் நிறுவப்பட்டுள்ளது. அக்கமிட்டியினரால் வங்க மொழியில் நான்கு புத்தகங்கள் வெளியிடப் படும்.

1. எழுத்து மட்டும் தெரிந்த 5-6 வயதுள்ள குழந்தைகளின் உபயோகத்திற்குப் பல சித்திரங் களுடன் சுமார் 50 பக்கங்கள் அடங்கிய ஒரு நூல். எழுதுபவர்:—ஸ்ரீ விமால் கோஷ் (‘‘மௌமாசி’’)

2. பள்ளியில் படிக்கின்ற 8-10 வயதுள்ள மாணவர்களுக்காக சுமார் 60 பக்கங்களடங்கிய ஒரு நூல். எழுதுபவர்:—சுவாமி நிராமயானந்தர்.

3. உயர்நிலைப்பள்ளியில் கற்கும் மாணவர்களது உபயோகத்திற்கு சுமார் 120 பக்கங்கள் உள்ள நூல். எழுதுபவர்:—சுவாமி விஸ்வ சிரேயானந்தர்.

4. கல்லூரி மாணவர்களுக்காக சுமார் 150 பக்கங்களடங்கிய ஒரு நூல். எழுதுபவர்:—சுவாமி தேஜஸானந்தர்.

மேற்கூறியவைகளில் சுவாமி நிராமயானந்தரால் எழுதப்பட்ட இரண்டாவது நூல் “சிறுவர்களது விவேகானந்தர்” என்ற தலைப்பில் முதல் முதலில் வெளியிடப்படுகின்றது. இனிய எளிய நடையில் சுவாமி விவேகானந்தரின் சரிதம் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிறு நூல் சிறுவர்களது மனதைக் கவர்ந்து அவர்களுக்கு ஆனந்தத்தையும் பெரும்படிப்பினையும் ஒருங்கே தரும் என்பது எங்களது திடநம்பிக்கை. சிறுவர்கள் இந்நூலைப் படித்துப் பயன்பெறுவது அவசியம். இப்பெரிய விஷயத்தை சிறுவர்களது உபயோகத்திற்காக எழுதி உதவியவருக்கு, வெளியீட்டுக்கிளைக் கமிட்டியின் சார்பாக நான் எனது மனப் பூர்வமான வந்தனத்தைச் செலுத்துகின்றேன்.

கல்கத்தா }
1—12—1962 }

ஸ்ரீராமேஷ் சந்திர மஜும்தார்
பிரசாரக் கிளைக் கமிட்டியின்
தலைவர்

மு ன் னு ரை

பாரத நாட்டின் தேசபக்த ஞானியரான சுவாமி விவேகானந்தரின் வாழ்க்கையையும் உப தேசங்களையும், நாட்டின் பலதரப்பட்ட மக்களும் அறிந்து கொள்ளுமாறு எல்லா மொழிகளிலும் புத்தகங்களை வெளியிடுகிறோம்.

சிறுவர்களுக்கென வங்கமொழியில் முதன் முதலில் வெளிவந்த இந்நூல், செல்வாக்குற்று அதிக விற்பனையாயிற்று. தமிழ்ச் சிறுவர், சிறுமி யரும் சுவாமி விவேகானந்தரின் வாழ்க்கையை அறியுமாறு இப் புத்தகத்தை இனிய எளிய நடையில், சிறந்த முறையில், மலிவான விலையில் வெளியிடுகிறோம். சிறுவர் உலகம் இந்நூலை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கும்; கற்றுப் பயன் பெறும் என்று நம்புகிறோம்.

இப் புத்தகத்தை தமிழில் மொழி பெயர்த்து உதவிய சுவாமி நிஷ்காமானந்தர் (தலைவர், ஸ்ரீராம கிருஷ்ண ஆசிரமம், உதகை) அவர்களுக்கு எங்கள் மனப் பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம் }
மயிலாப்பூர், சென்னை }
1963

பதிப்பாளர்

அ ந ி மு க ம்

சூரியனைச் சூரியன்தான் அறிமுகப்படுத்த முடியும். சுவாமி விவேகானந்தர் சூரியன் போன்று உலகெங்கும் ஞான தீபத்தை ஏற்றி வைத்தார்; உறக்கத்திலிருந்து மக்களை விழித்தெழச் செய்தார். குறிப்பாக அடிமை வாழ்வில் மூழ்கியிருந்த பாரத மக்களை அவர் தட்டி எழுப்பினார். தாழ்ந்த நிலையில் இருந்த மக்களை மேலாம் நிலைக்குக் கொண்டு வரும் பொருட்டு அவர்தான் முதன் முதலில் “நான் ஓர் இந்தியன் என்று பெருமையோடு கூறு” என்று உரைத்தார். நம் எல்லோருக்குமாக அவர் “ஏ, பராசக்தியே என்னை ஓர் மனிதனுக்குக்!” என்று பிரார்த்தனை செய்தார்.

எப்படி ஒருவருடைய வாழ்வும் மனமும் பெரு நிலையை அடையக் கூடும் என்பதை இச்சிறிய நூலின்கண் காண்போம். நமது இளம் சகோதர சகோதரிகளுடைய வாழ்க்கையும் இங்ஙனம் மலரட்டும்! அவர்களும் உண்மையாக பெரு மக்களாக வளரட்டும்! நம்மைவிட அவர்கள் பெருமக்கள் ஆவார்களாக! சுவாமி விவேகானந்தருடைய பேரருள் அனைவர்க்கும் பெருகட்டும்!

பெருளடக்கம்

	பக்கம்
1. ஒரு நூறு ஆண்டுகள் முன்பு ...	1
2. நர - ரிஷி ...	2
3. வீரேஸ்வர் ...	5
4. நரேந்திர நாத் ...	13
5. விவேகானந்தர் ...	31
6. சுவாமிஜி ...	55
7. ஒரு நூறு ஆண்டுகட்குப் பின்னர் ...	72

தமிழ்ச் சிறுவர் சிறுமியர்க்குச்

ச ம ர் ப் ப ண ம்

ஒரு நூறு ஆண்டுகள் முன்பு

ஒரு நூறு வருஷங்களுக்கு முன் நமது நிலை எப்படி இருந்தது? நம் நாடு இன்று இருக்கும் நிலையைக் கொண்டு அதை அறிய முடியாது. 1857-ம் வருடம் ஆங்கில அரசாங்கத்திற்கு எதிராக நடந்தது சிப்பாய்களது கிளர்ச்சி. பின்னர், பாரத நாட்டைப் பரிபாலிக்கும் பொறுப்பைக் கிழக்கிந்திய கம்பெனியாரிடமிருந்து பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் ஏற்றுக் கொண்டது. “பாரத நாடு புதிய சட்டப்படி ஆளப்படும், அதனால் பாரத மக்கள் படிப்படியாக முன்னேற்றம் அடைவார்கள், அவர்களுடைய மத விஷயங்களில் யாரும் தலையிட மாட்டார்கள்” என்று விக்டோரியா மஹாராணியார் பிரகடனம் செய்தார்.

அதிலிருந்து உண்மையாகவே அமைதியும் நல்ல காலமும் ஆரம்பிக்கலாயிற்று. ஒரு சில ஆண்டுகட்குள் பாரத நாட்டில் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பெரியபெரிய மகான்கள் தோன்றினார்கள். ஒரு மகத்தான சமுதாயம் தூக்கத்திலிருந்து விழிப் படைந்து தனது சொந்த அலுவல்களைக் கவனிப்பதைப் பார்த்து அனைவரும் திகைத்தனர்.

இந்நிலையைக் குறித்து ஒரு கவிஞர் அழகுற பின் வருமாறு பாடினார்:

“ பொழுது புலர்ந்தது யாம் செய்த தவத்தால் ”

நர — ரிஷி

எப்பெரியாருடைய கதையை உங்களுக்குக்கூற விரும்புகின்றேனோ அவரை, நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், மற்றோர் அபூர்வமான மகானின் சரிதத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அப்பெரியார் பெயர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

நாம் எந்தச் சமயத்திலிருந்து இவ்வரலாற்றைக் கூற ஆரம்பித்தோமோ, அதற்கு சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அதாவது 1836-ம் வருடம் வங்காளத்திலே ஹுகிளி மாவட்டத்தில் கமார்ப்புகர் என்னும் கிராமத்தில் அவர் பிறந்தார். பதினாறு பதினேழு வயதாக இருக்கும்பொழுது அவர் கல்கத்தாவிற்கு அருகாமையில் உள்ள தக்ஷிணேஸ்வரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் காளிகா தேவியின் கோயிலில் பூஜாரியாக வந்தார். அவர் பிரதி தினமும் பூஜை செய்யும்பொழுது “ஏ அன்னையே, உன் தரிசனத்தை எனக்குத்தந்தருள்” என்று கண்ணீர் விட்டு அழுவார். மழலையர் அழுகுரல் கேட்டு எங்ஙனம் அதன் தாயானவள் தனது வேலைகளை அப்படி அப்படியே விட்டுவிட்டு குழந்தையிடம் ஓடி வருவாளோ, அங்ஙனம், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய சோகத்தை உணர்ந்த ஜெகன்மாதா அவருக்கு தரிசனம் கொடுத்தருளினாள். அதன் பின்னர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய தெய்வீக வாழ்க்கையும் அபூர்வமான சாதனைகளும் ஆரம்பமாயின. இறைவனை அடைவதற்கு எத்தனை எத்தனை விதமான சாதனைகள்

உண்டோ அவையனைத்தையும் செய்து முடித்தார். எல்லா மதங்களும் உண்மை. ஆனால் சிலர் இறைவனை நாமருபத்தோடு கூடியவராக தரிசிக்கிறார்கள், மற்றும் சிலர் அருபியாக தியானிக்கின்றனர்'' என்று அவர் தனது சாதனைகளின் முடிவில் உணர்ந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு, பள்ளிப் படிப்போ மிக மிகக் குறைவு. எழுதப் படிக்கக்கூட அதிகமாக வராது. ஆனால் சமயத்தினுள் அடங்கிய பெரிய விஷயங்களை அழகான உபமானங்களைக் கொண்டு யுக்தி பூர்வமாக வெகு எளிய முறையில் பெரிய பெரிய பண்டிதர்கள் கூட வியக்கும்படி எடுத்துக் கூறுவார். கடவுள் உருவம் உடையவரா அல்லது உருவ மற்றவரா? என்ற வினாவிற்கு அவர் “தண்ணீருக்கு மூன்று நிலைகள் உண்டு—அதாவது ஆவி—உருவமற்ற நிலை—நிராகர்; உறைந்த பனிக் கட்டியின் நிலையில் அதற்கு ரூபம் உண்டு—அது ஸாகர்; மேலும் தண்ணீரை எந்தப் பாத்திரத்தில் வைக்கின்றோமோ அது அந்தப் பாத்திரத்தின் வடிவத்தைப் பெற்றதாகக் காணப்படுகிறது—அது ஆகார்” என்று பதில் கூறுவார்.

சமயங்கள் யாவும் ஒரே பரம்பொருளைத்தான் நாடுகின்றன. இதை அவர் வெகு தெளிவாக பின் வருமாறு விளக்குவார்—தண்ணீரை சிலர் ‘ஜலம்’ என்றும், வேறு சிலர் ‘பானி’ என்றும் மற்றும் சிலர் ‘வாட்டர்’ என்றும் கூறுகின்றனர். எந்தப் பெயரைக் கூறிப் பருகினாலும் தாகம் தணிகின்றது.

அவரிடம் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் இம்மாதிரி யான எளிய முறையில் தனது அநுபூதியால் பெற்ற பேரின்பத்தை எடுத்துரைப்பார். “அந்தோ யான் தாராளமாக வழங்கும் இந்த அநுபூதிச் செல்வத்தை உலகுக்கு எடுத்துப் பரிமாறுபவர் யார்?” என்ற சிந்தனையில் மூழ்கியவராய் ஒருநாள் தியானத்தில் அமர்ந்தார், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

அவருடைய மனமானது ஒரு ஜோதி மண்டலத்தை அடைந்தது. அங்கு ஓர் அற்புதக் காட்சி—பல பழுத்த ரிஷிகள் ஆழ்ந்த தியானத்தில் அமர்ந்துள்ளனர். மிக அழகு வாய்ந்த சிறு குழந்தை வடிவம் ஒன்று அங்கிருந்து அதி சிரேஷ்டமான ரிஷியின் கழுத்தைத் தனது இரு சிறு கரங்களாலும் பிடித்துக்கொண்டு “நான்போகின்றேன், நீயும் வா” என்று அழைத்தது. ரிஷி மெள்ள கண்களைத் திறந்தார். அவர் கண்களிலிருந்து ஒரு ஜோதி கிளம்பி பூமியை அடைந்தது.

இத் தெய்வீகக் காட்சியை வர்ணித்து, “நரேந்திரன் பிறந்துள்ளான் என்பதை அன்றே உணர்ந்து கொண்டேன்” என்றார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

தற்கால உலகத்திலுள்ள துன்பத்தைத் துடைப்பதற்கும், இன்றைய மக்களிடையில் காணப்படும் சந்தேகத்தை நீக்குவதற்கும், தன்னம்பிக்கை அற்ற சூழ்நிலையை அகற்றுவதற்கும் இந்த யுகத்தில் மறத்தை ஒழித்து அறத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உலக நன்மைக்காகச் சாதனைகள் புரிந்து எந்தச் சக்தியை விழிப்

புறச் செய்தாரோ, அச்சக்தி பரிபூரணமுடைய மனிதராகத் தோன்றிற்று. அப்பூரண மனிதர்:— நரரிஷி நரேந்திரநாத்—உலகை வென்ற வீரர் சுவாமி விவேகானந்தர்.

வீரேஸ்வர்

சிறு வயதில் அவர் பெயர் வீரேஸ்வர். அப் பெயர் எப்படி வந்தது என்பதைக் கூறுகின்றேன். கல்கத்தாவிற்கு வடக்கே சிம்லா என்ற ஒரு வட்டாரம் உண்டு. அங்கு கோர் மோஹன் முகர்ஜீ வீதியில் 3-ம் நம்பர் வீடு, வக்கீல் விஸ்வநாத தத்தருடையது. அவருடைய மனைவி பெயர் புவனேஸ்வரி தேவி. விஸ்வநாத தத்தர் பெரும் செல்வம் படைத்தவர். வீடு, தோட்டம், வண்டி, குதிரை ஆகிய எல்லாம் நிறைய உண்டு. எதற்கும் குறைவே இல்லை. அடுத்து அடுத்து, மூன்று பெண் குழந்தைகள் பிறந்து இல்லத்தை ஒளி பெறச் செய்த போதிலும் ஒரு ஆண் மகவு இல்லையே என்ற பெருங்குறை அவ்வீட்டில் இருந்தது.

ஆகவே காசி புண்ய க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வீரேஸ்வர சிவனாரைநோக்கி தியானம் செய்தாள்; பிராத்தனைகள் புரிந்தாள்; காசியிலும் அபிஷேக, ஆராதனைகட்கு ஏற்பாடு செய்தாள் புவனேஸ்வரி. ஒரு நாள் பூஜை அறையில் தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பொழுது சிவபெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவில் தோன்றி தனது தோளின் மேல் ஏறுவது போல் காட்சி கண்டாள்.

சிவனார் தனது பிராத்தனைக்குச் செவி சாய்த்துள்ளார் என்று புவனேஸ்வரி உணர்ந்தாள். மகப்பேறு பெறும் நன்னாளையும் எண்ண ஆரம் பித்துவிட்டாள்.

1863-ம் வருடம் ஜனவரி மாதம் 12-ம் தேதி பெளஸ் சங்காரந்தி புண்ணிய தினம். மக்கள் யாவரும் குதூகலமாக கங்கா ஸ்நானத்திற்குச் செல்கின்றனர். அவ்வமயம் தத்தர் வீட்டிலிருந்து எழுந்தது சங்கநாதம்—புவனேஸ்வரி மாதா சந்திர பிம்பம் போன்ற ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றாள் என்ற மங்களச் செய்தியை வெளியுலகத்திற்கு அறிவித்தது, அச்சங்கநாதம்.

பெற்றோர்கள் வீரேஸ்வர சிவனரைப் போற்றி குழந்தைக்கு ‘வீரேஸ்வரன்’ என்று பெயர் இட்டனர். இந்நீண்ட பெயரினால் எப்படிப் பையனைக் கூவி அழைப்பது? ஆகவே ‘பிலே’ என்ற செல்லப் பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

“நான் என்ன சும்மாவா பிறந்து விட்டேன்? எனக்காக எனது அன்னை எவ்வளவு தவம் கிடந்தாள்?” என்று தனது பிறப்பைப் பற்றி சுவாமி விவேகானந்தர் பிற்காலத்தில் இவ்வாறு கூறுவதுண்டு.

பிலே கொஞ்சம் கூட சும்மா இருக்கின்ற பையன் அல்ல. ஒரே துடு துடுப்பு! அவனது தாயாரால் அவனைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. மூத்த சகோதரிகளுக்கும் மிகவும் தொந்தரவு கொடுத்தான். ஆகவே அக்குழந்தையைப் பார்ப்பதற்கு

என்றே தாதி ஒருத்தியை அமர்த்தினார்கள். பிலே அத்தாதியிடமிருந்து எத்தனையோ கதைகளைக் கேட்டறிந்தான். அவன் பெரியவனாகிய பின்னரும் அக்கதைகளையாவும் ஞாபகத்திலிருந்தன.

பிலேயினுடைய குறும்புத்தனத்தைப் பற்றிப் பல கதைகள் உண்டு. அக்காலத்தில் கல்கத்தா வீதிகளின் இரு பக்கங்களிலும் உள்ள சாக்கடை டகள் மூடப்படாததாய் இருந்தன. வீட்டினுள் அடாத குறும்பு செய்து விட்டு, வெளியே ஓடி வந்து, சாக்கடைக்குள் நின்று விடுவான் பிலே; அவனது மூத்த சகோதரிகள் துரத்தி வந்தால், சாக்கடைக்குள் இறங்கி நின்றபடியே “வா, பிடிக்க வா” என்பான். யாரும் வரமாட்டார்கள். அவர்கள் சாக்கடையில் இறங்கினால் குளிக்க வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தெரியும். இறுதியில் தாயார் வந்து இழுத்துச் சென்று குழாயின் கீழ் உட்கார வைத்து, குழாயைத் திறந்து விடுவாள். போதாக் குறைக்கு குடம் நிறைய ஜலத்தை யெடுத்து ‘நமச்சிவாய’ என்று கூறிக்கொண்டே அவன் தலைமேல் ஊற்றுவாள். என்ன ஆச்சரியம்! பிலே, இம்மந்திரத்தைக் கேட்டமாத் திரத்தே சாந்த மாகி விடுவான். “அம்மா, சிவன் எங்குள்ளார்?” என்று தாயாரை கேட்பான். “நீதான் சிவனிடத் திலிருந்து வந்திருக்கிறாயே. சிவபெருமான் தானே வராமல் தன்னுடைய பூதங்களில் ஒன்றை அனுப்பி யுள்ளார். அதிகக் குறும்புத்தனம் செய்தால் சிவபெருமான் மீண்டும் தன்னிடத்தில் உன்னை, அழைக்கமாட்டார்” என்று பதிலுரைப்பாள். சிறு

வனுடைய மனம் சிவலோக சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விடும்.

என்ன செய்தும் குறும்புத்தனம் ஒரு சிறிது கூடக் குறையவில்லை. அவனுடைய தாயார் பிலேயை மாடி அறையில் மூடி வைப்பாள். அப் பொழுதும் குறைந்ததா? இல்லை. அறையிலிருந்து சாமான்களை வெளியில் காணப்படும் யாசகர்களுக்கு எடுத்துக் கொடுத்து விடுவான். ஜன்னல் அருகில் சென்று வெளியில் செல்லும் சாது சந்நி யாசிகளுக்கு தான் உடுத்தி இருக்கும் துணிகளையும் கூடக் கொடுத்து விடுவான் !

வீட்டிலிருப்பதைவிட அவனுக்கு வெளியே சென்று விளையாடுவதுதான் மிகப் பிரியமாக இருந்தது. சிற்சில சமயங்களில் குதிரை வண்டியில் வண்டி ஓட்டுபவன் பக்கத்தில் அமர்ந்து செல்வான். வண்டி ஓட்டுபவன் பிலேவிற்கு மிகவும் விருப்பமானவனாக இருந்தான். வண்டி ஓட்டுபவனும் பிலேவினிடம் மரியாதையாக நடந்துகொள்வான். குதிரைகளை இவ்வளவு சுறு சுறுப்பாக எப்படிக் காத்து வருகின்றான்? என்று பிலே யோசிப்பான். ஒருநாள் அவனுடைய தந்தையார் பிலேயை நோக்கி “ஏ, பிலே! நீ பெரியவனாகி என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என்று கேட்டார். “நான் குதிரை வண்டி ஓட்டுபவனாவேன்” என்று பிலே உடனே பதிலளித்தான்.

பிலே மிகவும் தைரியமான பையன். அவன் வசித்த பக்கத்திலே ஒரு சண்பக மரமிருந்தது.

இரண்டொரு தோழர்களோடு சென்று அம் மரத்தில் ஏறி கிளைகளில் தொங்கி விளையாடுவது பிலேவிற்கு ஒரு பிரியமான விளையாட்டு. கிளைகளில் இரு கால்களையும் மாட்டிக் கொண்டு கீழே தொங்கி இரண்டு கைகளையும் விரித்து ‘ஜோர், ஜோராக’ ஆடுவான். பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டனார் இவ் விளையாட்டைப் பார்த்து திடுக்கிட்டு விட்டார். ஒருநாள் அப்பையன் ஊஞ்சல் விளையாடுவதைக் கண்ட பெரியவர், “அடே பையன்காள்! இந்த மரத்தில் ஒரு பேய் இருக்குதடா” என்றார். இதைக் கேட்டு பிலேயினுடைய நண்பர்கள் பயந்தோடி விட்டார்கள். ஆனால் பிலேயோ மீண்டும் மரத்திலேறி ஊஞ்சலாடினான். அக்கிழவனார் பிலேயைப் பார்த்து “ஏன் நான் கூறுவதில் உனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லையோ?” என்று கேட்டார். “அந்தப் பேய் இருந்திருந்தால் நாங்கள் எப்போதோ இறந்திருப்போமே” என்று பிலே சிரித்தவாறே பதில் அளித்தான்.

பிலே மிகவும் சமயோசித புத்திக்காரன். ஒரு நாள் அவன் தனது நண்பனுடன் ஒரு விழாவைக் கண்டு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். இரு வருடைய கைகளிலும் அவ்விழாவில் வாங்கிய சாமான்கள் இருந்தன. திடீரென்று ஒரு வண்டி வந்து விட்டது. அவன் சினேகிதனோடு குதிரையின் முன்னிலையில் தவறி விழுந்து விட்டான். அங்கு சுற்றியிருந்த ஜனங்களோ, “ஆய், ஓய்” என்று கூச்சல் இட்டார்களே தவிர வேறு ஏதும் செய்ய வில்லை. ஆனால் பிலே விரைந்து சென்று அக்குதிரையின் முன் வீர தீரத்தோடு நின்றான். அக்குதிரை

ஒதுங்கி, பக்கமாகச் சென்று விட்டது. பிலே தனது தோழனை வீதியின் பாதை ஓரத்தில் தூக்கிக் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

பிலே தனது நண்பர்கட்குத் தலைவன், புத்தி கூறுபவன், கஷ்ட நஷ்டங்களில் காப்பாற்றுபவன். இதனாலேயே அவன் தோழர்கள் அவனிடத்தில் மிகவும் அன்பும் மரியாதையும் காட்டினார்கள். பிலே இல்லாவிட்டால் அவர்களது விளையாட்டு, சோபிக்காது. பிலே வந்து விட்டாலோ ஒரே குஷி. தினமும் புதிய புதிய ஆட்டங்கள். எனினும், அவர்களுக்கு ஓர் மிகப் பிரியமான விளையாட்டு இருந்தது. அவ்விளையாட்டை சதா ஆடுவார்கள். அதுதான், “ராஜா—ராஜா” விளையாட்டு. வீட்டில் பூஜாமண்டபத்து படிகளில் மேம் படிதான் சிம்மாசனம். அதன் மேல் ராஜா அமர்வார். அந்த ராஜாதான் நமது பிலே. மற்றப் பிள்ளைகளில் ஒருவன் மந்திரி. இன்னொருவன் சேனாதிபதி. மற்றவர்கள் வேறு சிப்பந்திகள். அவர்கள் கீழ்ப் படிகளில் அமர்வார்கள். அச்சமயத்தில் பார்த்தால் பிலே உண்மையாகவே ஏதோ ஒரு தேசத்து ராஜா போல்—ராஜ கம்பீரத்துடன் காணப்படுவான். அவன் விளையாட்டு முடிந்ததும் கம்பீரத் தோற்றத் தோடு “நான் பெரியவனானதும் ஒரு ராஜாவாக ஆவேன். இல்லையேல் முற்றும் துறந்த துறவி வேந்தனாவேன்” என்று பகர்வான். பிலேவிற்கு மற்றொரு பிரியமான விளையாட்டும் இருந்தது. வீட்டின் மூன்றாவது மாடியில் ஒரு அறையில் இரண்டொரு பையன்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு அமைதி

யாக அமர்ந்து தியானம் பண்ணுவது. அவனுடைய தோழர்களால் அதிக நேரம் உட்கார இயலாது. ஆனால் பிலே தன்னையும் மறந்து தியானத்தில், மூழ்கி விடுவான். அவனை யார் கூப்பிட்டாலும் அவனுக்குக் கேளாது. ஒருநாள் என்ன நடந்தது தெரியுமா? எங்கேயோ இருந்து ஒரு பாம்பு அவர்கள் தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது பிலேயின் முன் படம் எடுத்துக்கொண்டு நின்றது. இதைக்கண்ட தோழர்கள் “ஐயோ, அம்மா” என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு பிலேயினுடைய அன்னையாருக்குத் தெரிவித்தனர். பிலேயினுடைய தாயார் வந்து பார்த்தாள். பாம்பைக் காணோம்! ஆனால் பிலே ஆழ்ந்த பரவச நிலையில் இருந்தான். அன்னை அவனை அழைத்துக் கொண்டு கீழே வந்து விட்டாள். புவனேஸ்வரி தேவிக்கு தன் புதல்வன் எங்கிருந்து வந்து பிறந்துள்ளான் என்பது தெரியும் அல்லவா! ஆகவே அவனுக்கு சிவபூஜை செய்கின்ற முறையைக் கற்றுக் கொடுத்தாள்.

ராமாயணக் கதைகளைக் கேட்பதில் பிலே விற்கு அதிக விருப்பம். கதாகாலட்சேபம் செய்பவர்களின் கதையைக் கேட்டு அவனுக்கு ஹனுமான் னிடத்து அத்தியந்த பக்தியும் விசுவாசமும் ஏற்பட்டது. ஹனுமான் சிரஞ்சீவி என்று எப்போது பிலே கேட்டானோ, அன்று கதை முடிந்ததும், “ஆமாம், ஹனுமான் சிரஞ்சீவியாக இருந்தால் அவர் இப்பொழுது எங்கே இருக்கின்றார்? எங்கு சென்றால் அவரைத் தரிசிக்கலாம்?” என்று கதை

சொல்பவரிடம், இதுகாறும் எவரும் கேட்காத கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தான். “ஹனுமான் எங்கே தங்குவார்—வாழைத் தோட்டத்தில்தான்” என்றார் கதை சொல்பவர். உடனே பிலே புறப்பட்டு விட்டான் ஹனுமானைக் காண. சமயமோ இரவாகி விட்டது. பையனோ இன்னும் வீட்டிற்குத் திரும்ப வில்லை. மகனைக் காணாமென்று தாய் அதிக பரபரப்புடன் விளக்கோடு, வேலைக்காரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு தேட ஆரம்பித்தாள். வீட்டுக்கு அண்டையிலுள்ள வாழைத் தோப்புக்குள் சப்தம் செய்யாது உட்கார்ந்திருந்தான் பிலே. தாயோ இவனைப் பார்த்து திகிலடைந்து போனாள். “பிலே! இங்கு என்ன செய்கின்றாய்?” என்று கேட்டாள். பிலே நடந்தவற்றையெல்லாம் கூறினான். “இப்பொழுது வீட்டிற்கு வா, ஹனுமான் ராமச்சந்திரருடைய வேலையாக எங்கேயாவது போயிருப்பார்” என்று குழந்தையை அழைத்து வந்தாள். குழந்தையின் நம்பிக்கையை அவள் கெடுக்க விரும்பவில்லை.

தாயோடு அடிக்கடி பிலே தர்க்கம் செய்வான். சாப்பிடும் பொழுது இடது கையினால் தண்ணீர் டம்ளரை எடுத்து நீர் அருந்துவான். “என்ன செய்கின்றாய்? வலது கையினால் நீரை எடுத்து அருந்து” என்று தாய் உரைத்தாள். “ஏன்?” என்றான் பிலே. “அதனால் இரு கைகளும் எச்சில் ஆய்விடுகின்றன” என்றாள், அன்னை. “டம்ளர் அசுத்தமாய் விடாதோ?” என்று திருப்பிக் கேட்பான் பிலே.

ஒருநாள் தந்தையாருடைய ஆபீஸுக்கு ஓர் முகம்மதிய கட்சிக்காரர் வந்திருந்தார். அவர் பிலேவிற்கு தனது கையாலேயே ‘சந்தேஸ்’ ஊட்டினார். இதை திரைக்குப் பின்னாலிருந்து கவனித்த அவன் தாயார் அவனை அழைத்து, “நீ அவருடைய கையிலிருந்து ‘சந்தேஸை’ சாப்பிட்டாயா?” என்று கேட்டாள். “சாப்பிட்டால் என்ன?” என்று அவன் திருப்பிக் கேட்டான். “மற்ற ஜாதியாரின் கையிலிருந்து பெற்று நாம் உண்டால், நமது ஜாதிக்கு இழிவு வந்துவிடும்” என்றாள் அன்னை.

தந்தையாருடைய ஆபீஸ் அறையில் வெவ்வேறு குலத்தினருடைய உபயோகத்திற்காக மூன்று ஹுக்காக்கள் இருந்தன. யாருமில்லாத சமயம் பார்த்து அறையினுள் சென்று ஒவ்வொரு ஹுக்காவிலும் வாயை வைத்து இழுத்துக் கொண்டிருந்தான் பிலே. அறையில் சப்தத்தைக் கேட்ட அவனது தந்தையார் திகைத்துப் போய் “ஏ, பிலே! நீ என்ன பண்ணுகின்றாய்?” என்று கேட்டார். “இல்லை அப்பா, ஜாதி எப்படிக்கெட்டுப் போகின்றதென்று பார்க்கின்றேன்” என்று சாந்தமாக பதில் அளித்தான் பிலே. உதார சிந்தையுடைய விசுவநாத தத்தர் இவன் சாமான்னியமான பையனல்ல, என்று நினைத்துக் கொண்டே சென்றுவிட்டார்.

நரேந்திர நாத்

பிலே எப்பொழுதும் சிறிய குழந்தையாகவே தான் இருப்பானா? அவன் பெரியவனாகி வித்தியா

சாகருடைய ‘மெட்ரோ பாலிடன்’ (Metropolitan) பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டான். வீட்டில் செல்லமாக அழைத்த ‘பிலே’ என்ற பெயர் இங்கு எப்படியிருக்கமுடியும்? ஆகவே பாடசாலையில் ஸ்ரீநரேந்திரநாத் தத்தர் என்று பெயர் பதிவு செய்யப்பட்டது. இப்புதிய பெயரில் ‘பிலே’ மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். “‘நரேந்திர’” என்றால் மனிதர்களுக்கெல்லாம் அரசன் அல்லவா! நரேந்திரநாத் என்றாலோ அதையும்விடப் பெரிய நிலை.

பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்பட்டதும் நரேந்திரனுக்கு இரண்டு விஷயங்களில் மனம் செல்லவில்லை. “ஆங்கிலம் படிக்க மாட்டேன். கணக்குப் போடமாட்டேன்” என்றான். ஆங்கிலம் அந்நியருடைய பாஷை; ஆங்கிலேயர் பேசுவது. அதை ஏன் நாம் கற்க வேண்டும்? அதைவிட நம் தாய் பாஷையாகிய வங்காளியை நான் முதலில் படிப்பேன். இப்போக்கில் இருந்தது அவன் பேச்சு. தகுந்த சமாதானங்கள் சொல்லப்பட்ட பின் அவன் ஆங்கிலம் கற்க ஆரம்பித்தான். அவன் அம்மொழியில் தேர்ச்சியும் பெற்றான். பிற்காலத்தில் லண்டன் மாநகரில் ஆங்கிலத்தில் அவர் பேசியதைக் கேட்டு ஆங்கிலேயப் பெருமக்களே வியந்தனர்.

கணக்கு வகுப்பில் மனம் ஓடவில்லை. கூட்டல் கழித்தல் பெருக்கல், வகுத்தல் இவைகளைப் பார்த்து “என்ன, நான் பலசரக்குக் கடை வைக்கப் போகின்றேனா? இவைகளை யான் கற்கமாட்டேன்” என்று வெறுப்புடன் கூறினான். கணக்கு

வைப்பதிலே அவனுக்கு எப்போதுமே மனமில்லை. வயது ஆக ஆக அவன் இலக்கிய இதிகாசங்களை மிகவும் சிரத்தையுடன் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

நரேந்திரன் சிரத்தையுடன் படித்தான் என்றால் இரவு பகலாக புத்தகமும் கையுமாக இருந்தான் என்பதல்ல. அவன் சிறிய வயதிலிருந்தே மனதை ஒருமுகப்படுத்தும் சக்தியை வளர்த்தான். சொற்பப் பிரயத்தனத்துடன் பல நூல்களைக் கற்றுக்கொண்டான். அவைகளும் மனதில் பதிந்திருந்தன. ஆகவே பெரும்பாலான பொழுதை குஸ்தி, விளையாட்டு, கிரிக்கெட் ஆடுதல் ஆகிய வற்றில் கழித்தான். அடிக்கடி தனது சிநேகிதர்களை படகில் அழைத்துக் கொண்டு உல்லாசமாக பொழுதைக் கழிக்கச் செல்வான்.

ஒருநாள் படகில் திரும்பி வரும் சமயம் அவன் நண்பர்களில் ஒருவன் வாந்தி எடுத்து விட்டான். படகும் சற்று அசுத்தம் ஆகிவிட்டது. படகு ஓட்டிகள் பையன்களை நோக்கி அதைச் சுத்தம் செய்த பின்னர்தான் அவர்கள் கீழே இறங்கலாம் என்றனர். நரேந்திரன் மட்டும் எப்படியோ படகிலிருந்து கரையில் இறங்கி விட்டான். அச்சமயம் கங்கைக்கரையில் இரு ஆங்கில சிப்பாய்கள் சென்று கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான். நரேந்திரன் அவர்களை அணுகி அவனுக்குத் தெரிந்த அரை குறை ஆங்கிலத்தில் “இப்படகு ஓட்டிகள் எனது நண்பர்களை கீழே இறங்க விடுகின்றார்களில்லை,” என்று புகார் செய்தான். அச்சிப்பாய்கள் படகு

ஓட்டிகளை நோக்கி, “பிள்ளைகளை கீழே இறக்கி விடுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டனர். பையன்கள் எல்லோரும் கீழே இறங்கி நரேந்திரனுடைய புத்தி சாமர்த்தியத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டே வீடு சென்றனர்.

இரண்டொரு ஆண்டுகட்குப் பின்னர் நரேந்திரன் மத்திய பிரதேசத்திலுள்ள ராய்பூருக்குச் சென்றிருந்தான். அங்கு பள்ளிப் படிப்பு எதுவும் நடக்கவில்லை. ஆனால் புது இடத்தில் பரந்த வெளியில் அவன் உடலும் மனமும் செவ்வனே வளர்ந்தன. இச்சமயத்தில் வங்காளி இலக்கியங்களில் பலவற்றைப் படித்து முடித்தான். நல்ல ஆரோக்கியத்தோடு அவன் கல்கத்தா திரும்பி பிரவேசிக பரீட்சைக்கு தீவிரமாகப் படித்தான்.

பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தது குறைவாக இருந்தபோதிலும் அவன் தன் சுயமுயற்சியினால் படித்து தேர்விலும் வெற்றி கண்டான். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது சுமார் பதினேழு. கொஞ்ச காலம் பிரஸிடன்ஸி காலேஜில் கற்றான். அதன் பின்னர் வீட்டிற்கு அருகாமையிலுள்ள அசெம்பிளி காலேஜில் படித்தான். தற்பொழுது இக்கல்லூரிக்கு ஸ்காட்டிஷ் சர்ச் காலேஜ் என்று பெயர். இக் கல்லூரி ஸ்காட்லெண்டிலிருந்து வந்த கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்களால் நிறுவப்பட்டது. வங்காள இளைஞர்கட்கு ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொடுத்து அத்துடன் கிறிஸ்தவ சமயத்தையும் போதிப்பதற்கென்றே இக்கல்லூரியை நிறுவி யுள்ளனர்.

அவர்களுடைய சமயப் பிரசாரத்தைக் கேட்டு அநேகர் கிறிஸ்தவர் ஆனார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் மதம் மாறியது கிறிஸ்தவ சமயத்தின் மேல் கொண்ட பக்தியினால் அல்ல. ஆங்கிலப் பெண்களை விவாகம் செய்வதற்காகவே. இவர்களுடைய பிரசாரத்தைக் கேட்டு யார் கிறிஸ்தவர்கள் ஆகவில்லையோ அவர்களுக்கு இந்து சமயத்தின் மேல் அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டது-இந்துக்கள் மூடநம்பிக்கை உடையவர்கள், அவர்கள் சமுதாயத்தில் பல குறைகள் உள்ளன, அவர்கள் விக்கிரக ஆராதனை செய்பவர்கள்-இம்மாதிரியான போக்கில் கற்ற இளைஞர்கள் சிந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஆகையால் இந்து மதக் கோட்பாடுகள் திருப்தி அளித்ததாக அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்வதற்கும் இஷ்டமில்லை. இவர்களில் அநேகர் பிரம்ம சமாஜத்தில் அங்கத்தினர் ஆனார்கள். இச்சமாஜத்தினர் அருபியான ஈசுவரனிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். கல்வி அறிவு உள்ளவர்கள். பெண்களுக்கும் இங்கு சுதந்திரம் உண்டு. அவர்கள் பல வகையில் முன்னேற்றம் அடைந்தவர்களாகத் தோன்றினார்கள். அவ்வமயம் பிரம்ம சமாஜத்தின் தலைவராக ஸ்ரீ கேசவ சந்திரசேனர் இருந்தார். இப்பெரியார் பேச்சுக்களைக் கேட்டும் அவர் நடாத்திய வாழ்க்கையைக் கண்டும் பலர் சமயத்திலும், சமயச் சாதனைகளிலும் பேரார்வம் கொண்டு அவைகளில் ஈடுபடலானார்கள்.

நரேந்திரனும் தனது ஓரிரண்டு தோழர்களோடு பிரம்ம சமாஜத்தில் அங்கத்தினன் ஆனான். அங்கு குறிப்பிட்டுள்ளபடி தியான, தாரணைகளில் ஈடுபட்டான். அவ்வப்போது பஜனையும் செய்வான்.

கல்லூரியின் தலைவர் ஹேஸ்டிசுரை பாடம் போதிக்கும் சமயத்தில் “தியானம், அல்லது ஆழ்ந்த சிந்தனை செய்வதனால் மனிதன் பேரானந்த அநுபூதியில் மூழ்கி விடுகின்றான்—தக்ஷிணேசுவரத்தில் உள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவருக்கு இந்நிலை அடிக்கடி ஏற்படுகின்றது என்று அறிகின்றேன்” என்று கூறினார். ஒரு சில நாட்களுள் நரேந்திரனுடைய அண்டை வீட்டுக்கார சுரேந்திர பாபு “ஏ நரேன், எங்கள் வீட்டிற்கு பரமஹம்ஸதேவர் வந்திருக்கின்றார். அவர் சங்கீதப் பிரியர். இரண்டொரு பாடல்களை நீயும் வந்து பாடு” என்று அழைத்தார்.

நரேந்திரன் சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு அங்கு சென்றான். முழு மனதையும் பாட்டில் செலுத்தி மிக இனிமையாக பாடலானான். என்ன இனிய குரல்! அபூர்வ பாவம்! ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவன் கானத்தைக்கேட்டு பரவச நிலையை அடைந்தார். வெளியுலகவுணர்வு இல்லவே இல்லை! நரேந்திரன் யாவற்றையும் பார்த்தான். ஆனால் ஒன்றும் கூறவில்லை. பரவச நிலையிலிருந்து கீழிறங்கிய பரமஹம்ஸர் நரேந்திரனை நோக்கி “நீ, ஒருதினம் தக்ஷிணேசுவரத்திற்கு வா” என்றார். நரேந்திரனும் “ஆகட்டும்” என்று கூறினான்.

நரேந்திரனுடைய மனமெல்லாம் பரீட்சையைப் பற்றியதாகவிருந்தது. எப். ஏ. பரீட்சையில் தேர்வு அடைந்து பி. ஏ. வகுப்பில் சேர்ந்தான். அச்சமயம் அவன் தத்துவ சாஸ்திரம் படிப்பதில் ஈடுபட்டான். பண்டைய கிரேக்க தத்துவத்தையும், அக்காலத்திலிருந்த ஜெர்மன் தத்துவங்களையும் கற்றான். இவைகளைக் கற்றதினால் அவனுக்கு பல ஐயங்கள் தோன்றின. கடவுள் இருக்கிறாரா? அவரைக் காண முடியுமா? இவ்வுலகம் எப்படித் தோன்றிற்று? மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோளென்ன? இவ்விதமான பல கேள்விகள் நரேந்திரனின் மனத்தைக் குழப்ப ஆரம்பித்தன. இம்மாதிரியான சந்தேகங்கள் எழும் போது மீண்டும் புத்தகங்களைப் படிப்பதும் அக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற சமயப் பெரியார்களிடம் சென்று சந்தேகங்களைக் கேட்பதும் அவனுடைய வழக்கமாக இருந்தது.

பேராசிரியர்கள்கூட இக்கேள்விகளைக் கேட்டு பதில் அளிக்க முடியாதவர்களாக திகைத்தனர். ஒரு சில கேள்விகட்கு நரேந்திரனே பதில் அளித்தான். அவன் இறுத்த பதில்கள் எந்த நூலிலும் கிடையாது. பேராசிரியர்கள் அவன் புத்திக் கூர்மையை வியந்தனர். “நாங்கள் உன்னைப் போன்ற மாணவனை இதுகாறும் எங்கும் கண்டதில்லை; உனக்காக எதிர்கால உலகம் காத்துக்கொண்டிருகின்றது” என்று கூறினர். தெருக்கோடியில் நின்று சமயப் பிரசாரம் செய்பவர்களிடம் சென்று அவர்களது பிரசங்கம் ஆனதும்,

“ஆமாம், நீங்கள் கடவுள் சம்பந்தமாக அநேகம் கூறினீர்கள். தாங்கள் கடவுளைக் கண்டுள்ளீர்களா?” என்று அவர்களிடம் கேட்பான். பிரசங்கிகளோ விழித்து ஒரு பதிலும் கூற முடியாதவர்களாய் அங்கிருந்து நழுவி விடுவார்கள்.

பல புத்தகங்களைப் படித்தும் பல சமயப் பிரசங்கிகளைக் கேட்டும் நரேந்திரனுடைய கேள்விகட்கு தக்க பதில் கிடைக்கவில்லை. இது அவனுடைய மனதை மிகமிக சஞ்சலப்படுத்தியது. கடவுள் ஒருவர் இருந்தால் ஏன் அவரை யாரும் காண முடியவில்லை? “ஆம், நான் கடவுளைக் கண்டுள்ளேன்” என்று கூறக் கூடியவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா? அவரைத்தான் அவன் நாடித் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

ஆதிபிரம்ம சமாஜத்தின் தலைவர் மகரிஷி தேவேந்திரநாத் தாகூரிடம் சென்றான். அவர் அவ்வமயம் கங்கா தீரத்தில் ஒரு குடிலில் தனியாக தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். நரேந்திர நாத் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்று “ஐயன்மீர்! தாங்கள் கடவுளைக் கண்டதுண்டோ?” என்று உற்சாகத்தோடு கேட்டான். மஹரிஷி ஏற்கனவே இரண்டொரு தடவை நரேந்திரனைப் பார்த்துள்ளார். “குழந்தாய்! உன் கண்கள் யோகியர்களுடையது போன்று உள்ளன; நீ ஈசுவர தரிசனம் பெறுவாய்” என்றுமட்டும் பகர்ந்தார். இப்பதில் அவனுக்குத் திருப்தியை அளிக்கவில்லை. அவனுடைய கேள்விக்கு நேரான பதில் தரக்கூடிய ஒருவரைத் தேட ஆரம்பித்தான். மீண்டும் நரேந்

திரன் தியான தாரணைகளில் ஈடுபட்டான். ஒரு நாள் அவன் படிக்கும் அறையில் புத்த தேவருடைய திருவுருவக் காட்சியைப் பெற்றான். பௌத்த காலத்து இலக்கிய இதிகாசங்களைப் படித்ததனால் இவ்வநுபூதி அவனுக்குக் கிடைத்ததோ என்று நினைத்தான்.

நரேந்திரன் பி. ஏ. வகுப்பில் படிக்கின்ற சமயத்தில் அவனுக்கு விவாகம் செய்ய முயற்சித்தனர். விசுவநாத தத்தருடைய நண்பர் ஒருவர் இவ்விஷயத்தைப் பேசி பையனை மேல் நாட்டுக்கு மேற்படிப்புக்கும் அனுப்புவதாகக் கூறினார். இவை யாவற்றையும் கேட்ட நரேந்திரன் தான் விவாகமே செய்து கொள்ளப் போவதில்லை என்று கூறிவிட்டான்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய அத்தியந்த பக்தர்களில் ஒருவராகிய ராமச்சந்திர தத்தர் நரேந்திரனுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரர். நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் அறிந்த அவர், நரேந்திரனை நோக்கி, ‘‘நரேன், நீ பாரமார்த்தீக வாழ்க்கையை நடத்த விரும்பினால் அங்கும் இங்கும் ஏன் அலைகின்றாய், தக்ஷிணேசுவரத்தில் உள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடம் போ’’ என்றனர். முன்னொரு நாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவனை தக்ஷிணேசுவரத்திற்கு வா, என்று அழைத்ததும் அவனுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

நரேந்திரன் தக்ஷிணேசுவரத்திற்குப் புறப்பட்டான். ஆனால் மனதிலோ இதே ஒரு பிரச்னை.

அவரும் நான் கடவுளைப் பார்க்கவில்லை யென்று கூறி விடுவாரோ? அப்போது எங்கே செல்வது? என்ன செய்வது? இவ்வாறாக நினைத்த வண்ணம் தகழிணைசுவரத்தை அடைந்தான். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரும் அவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருந்தவர் போன்று, “என்ன? இத்தனை நாள் பொறுத்தா வந்தாய்?” என்று வினவினார். நரேந்திரன் உடனடியாக “ஐயா, தாங்கள் ஈசுவரனைக் கண்டதுண்டோ?” என்று கேட்டான். “பார்ப்பது மட்டுமா, பேசுகின்றேன்--எப்படி உன்னிடம் பேசுகின்றேனோ அதுபோல. நீயும் அவரைப் பார்க்க வேண்டுமானால் உனக்கும் காண்பிக்கின்றேன்” என்று சிரித்தவாறு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் திட்டவட்டமாக பதிலளித்தார்.

பிறகு வேறு கேள்விக்குத்தான் இடமில்லையே! குரு-சிஷ்ய திவ்விய லீலை ஆரம்பமாயிற்று! அதன் விளைவு நரேந்திரன் விவேகானந்தராக மலர்ந்தான்!

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஒருநாள் நரேந்திரனை அணுகி தமது கரத்தை அவன் மீது வைத்தார். நரேந்திரன் இவ்வுலக உணர்வை இழந்தான். ஜகத், ஸம்ஸாரம் முதலியவை இமைப் பொழுதில் மறைந்தன. நரேந்திரன் “ஆ, என்னை என்ன செய்கிறீர்கள். வீட்டில் தாயார், தந்தையார்கள். உளரே!” என்று திகைப்புடன் கூவினான். “அப்படியானால் இப்பொழுது இருக்கட்டும்” என்று கூறிக் கொண்டே மீண்டும் அவனது மார்பின் மேல் தனது வலது கரத்தை வைத்தார்.

இது என்ன மாயவிதையோ? என்று நரேந்திரன் முதலில் எண்ணினான். என்னைப் போன்ற ஒரு பலசாலியான வாலிபனை மயக்கச் செய்வது சாத்தியமில்லையே. எனினும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய குழந்தை போன்ற தன்மையும், அவர் ஈசன் பால் கொண்டுள்ள மீளாத அன்பையும், அவர் இறைவனைப் பற்றி சம்பாஷிக்கும் முறையையும் பார்த்து நரேந்திரனுக்கு அவர் மீது அவனை அறியாமலே ஓர் பற்று ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஒருநாள் நரேந்திரன் அவரைத் தனியாகச் சந்தித்த சமயம் அவனை மீண்டும் தீண்டினார். நரேந்திரனுக்குப் புற உலகின் நினைவு அறவே இல்லாமல் போய்விட்டது. “நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? எத்தனை காலமிருப்பாய்?” என்ற இந்த வினாக்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அந்நிலையில் இருந்த நரேந்திரனிடமிருந்து கேட்டு, பதிலும் பெற்றுக் கொண்டார்.

அந்தர்முக நிலையில் இருந்து என்ன பதில் உரைத்தாரோ அதைக் கேட்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நிம்மதி அடைந்தார். இவன்தான் அந்த தியான லோகத்திலிருந்த ரிஷி!—என்பதை ஐயம்திரிபுற உணர்ந்தார். பின்னர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நரேந்திரனுடைய பாரமார்த்தீக வாழ்க்கையை வளர்க்க ஆரம்பித்தார். அவனுக்கு தியான தாரணம் ஆகியவைகளைக் கற்பித்தார். பெண்களையெல்லாம் தாயாகக் காணும் ஆற்றலை எடுத்துரைத்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் எத்தனையோ விதமான பக்தர்கள் வந்தனர். விதவிதமான மனப்பான்

மையுள்ளோர்கள். சிலர் ஞான நிஷ்டர்களாக வந்தனர். அவர்களது மனப்போக்கு “பிரம்மம் சத்தியம் ஜகத்மித்தை.” வேறு சிலர் பக்தி சாதனையில் முயல்வோர்கள். அதிலும் எத்தனை வகை ! இறைவனை சிலர் தந்தையாகவும், மற்றும் சிலர் தாயாகவும், வேறு சிலர் மகனாகவும், ஆண்டானாகவும் பாவித்து உபாசனை செய்வார்கள். அவர்கள் எந்த உறவு மனப்பான்மையோடு வந்தார்களோ ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் அவர்களுடைய மனப்பான்மைக்கு ஏற்பச் சம்பாஷிப்பார். அவர்களுடைய மனோ நிலையைச் சிறிதுகூடக் கெடுப்பதில்லை.

பல திறப்பட்ட சாதனை மார்க்கங்களைப் பற்றி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடமிருந்து கேட்டு வந்த நரேந்திரன் எல்லா மதங்களும் உண்மையே என்பதை உணரலாயினான். ஆனால் ஒரு மார்க்கத்தைப் பின் பற்றிச் செல்ல வேண்டும். சாதனைகளின் மூலம் சித்தி பெற்ற பின்னரே ஈசுவர சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச மனிதன் தகுதி உடையவனாகின்றான். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் திருவடிகளின் கீழிருந்து நரேந்திரன் பல கற்றுக் கொண்டு வந்தான். ஒருநாள் தக்ஷிணேசுவரத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய அறையில் பல பக்தர்கள் கூடியிருந்தனர். அச்சமயம் ஸ்ரீ சைதன்ய தேவரைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்ததும் பேச்சின் மத்தியில் “நாமருசி, ஜீவதயை” என்ற சொற்றொடர்கள் வழங்கப்பட்டன. “ஜீவதயை ! ஜீவதயை” என்று சொல்லிக் கொண்டவாறே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பரவச நிலையை அடைந்தார். பின்னர், “தயை

அல்ல—சேவை, சிவஞானத்தோடு கூடிய ஜீவ சேவை’’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிஞர்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட நரேந்திரனுக்கு ஓர் புதிய விளக்கம் தோன்றிற்று. வீடு திரும்பும் பொழுது தனது நண்பர்களிடம் ‘‘நான் இன்று ஒரு புதிய கருத்தைக் குருதேவரிடமிருந்து அறிந்து கொண்டேன்; இறைவன் அருள் இருக்குமாயின் இக்கருத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு பெரும் காரியங்களை சாதிப்பேன்’’—சேவா தர்மத்தின் விதையை இவ்வாறு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், நரேந்திரனின் உள்ளத்தில் விதைத்தார்.

பி. ஏ. வகுப்பில் தேர்ச்சியடைந்த பிறகு நரேந்திரன் வக்கீல் தொழிலுக்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு தினம் நண்பன் ஒருவனுடைய வீட்டிற்குச் சங்கீதம் பாடச் சென்றிருந்தான். விசுவநாத தத்தர் இருதய நோயால் திடீரென மரண மடைந்து விட்டார் என்ற செய்தி அங்கு அவனுக்கு கிடைத்தது. தந்தையின் மறைவிற்குப் பிறகு நரேந்திரன் தம்மைச் சுற்றி எங்கும் அந்தகாரத்தைக் கண்டான். தந்தையார் பெரும் செலவாளி; அதனால் குடும்பம் பெரும் வறுமைப் பிணிக்குள்ளாகி விட்டது. நரேந்திர திரனுடைய வீட்டையும் அவர்களுடைய உறவினர் அபகரிக்க எத்தனித்தனர். சட்டமறிந்த நண்பர்களின் உதவியால் நரேந்திரன் வீடு தனது கை நழுவிப் போவதைத் தடுத்தான். தாயாரையும் மற்றும் சகோதரர்களையும் சம்ரக்ஷிப்பதற்காக ஒரு

பாடசாலையில் சில காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினான்.

ஒரு நாள் நரேந்திரன் படுக்கையை விட்டு வழக்கம் போல் இறைவனின் திருநாமத்தை உச்சரித்தவாறு எழுந்தான். இதனைக்கேட்ட அவனது பிரிய அன்னையார், “உன்னுடைய பகவான் தான் நம்மை இந்நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டுள்ளாரே ! இன்னுமா பகவான், பகவான் என்று கட்டி அழுகின்றாய் !” என்றார். நரேந்திரன் தாயின் கூற்றைக்கேட்டு திகைத்தான். அவனது தாயாரின் முகத்தில் பெரும் கவலை குடி கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். குடும்பத்தின் கோர நிலையையும் உணர்ந்தான். துக்கமும், தரித்திரமும் இருக்கும் பொழுது ஈசுவர நம்பிக்கை எங்கேயோ பறந்தோடி விடுகின்றது.

தகஷிணேசுவரத்திற்கு ஒரு நாள் நரேந்திரன் சென்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம், “பசிப்பிணியால் வாடுபவர்கட்கு சமயம் காதில் ஏறுது என்று கூறினீர்களே ? உங்களுடைய அன்னையாகிய காளி தேவியிடம் கூறி உணவுக்கும் வஸ்திரத்திற்கும், எங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தரித்திர நிலையைப் போக்குங்கள்” என்றான்.

“நீ தான் எனது அன்னையை ஏற்கமாட்டேன் என்கிறாயே ? எனது அன்னை பராசக்தி உன்னைப் பரிசோதிக்கிறாள். இன்று செவ்வாய்க் கிழமை. இன்று இரவு அன்னையிடத்தில் சென்று பிராத்தனை செய்துகொள். எது கேட்கின்றாயோ அது உனக்குக் கிடைக்கும்” என்றார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

பகற்காலத்தை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடன் ஆனந்தமாக நரேந்திரன் கழித்தான். மாலைப்பொழுது ஆனதும் காளிகா தேவியின் ஆலயத்திற்குச் சென்றான். ஆலய தீப வெளிச்சத்தில் அன்னை பராசக்தியின் திருவுருவைக் கண்டான். தேவியை நோக்கி, “தயாபரி, எனக்கு விவேக வைராக்கியத்தைக் கொடுப்பாயாக; கருணாமயி, எனக்கு ஞானத்தை வழங்கு, பக்தியை அளி” என்று இதய பூர்வமாக அன்னையை வழத்தினான்.

அவன் திரும்பி வந்ததும் “அன்னையிடம் என்ன வேண்டிப் பிரார்த்தித்தாய்?” என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கேட்டார்.

அப்பொழுதுதான் நரேந்திரன் தான் ஏதோ கேட்கப் போய் எதையோ கேட்டு வந்ததாக உணர்ந்தான். அவனை மறுபடியும் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் கோயிலுக்கு அனுப்பி வைத்தார். இம் முறையும் நரேந்திரனால் உணவு வஸ்திரம் ஆகிய வைகளுக்காகவோ, பணம் பொருள்களுக்காகவோ பிரார்த்திக்க முடியவில்லை. கற்பகதருவிடம் சென்று சுரக்காயும், பூசணிக்காயும்தான் கேட்பதா !

மீண்டும், மூன்றாம் முறையும் சென்று இவ்வாறே நிகழ்ந்தது. இதை உணர்ந்த ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் “உன் தலையில் ஸம்ஸார சுகத்தை எழுதி வைக்கவில்லை. உனது வீட்டிலிருப்பவர்கட்கு சாதாரணமான உணவிற்கும் உடைக்கும் என்றுமே பஞ்சம் ஏற்படாது என்று நான் ஆசிர்

வதிக்கின்றேன்'' என்று அன்பு கனிந்த குரலில் கூறினார்.

அப்பொழுது இருந்து குடும்பத்தில் கஷ்டம் சிறிது குறைந்தது. நரேந்திரன் வாழ்க்கையிலோ, தியானம், தாரணை ஆகியன மேலும் அதிகமாயின. நாளாவட்டத்தில், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய தொண்டையில் புற்றுநோய் ஏற்பட்ட செய்தி பக்தர்கள் உள்ளத்தில் பெரும் கவலையை உண்டாக்கியது. பிரசித்தி பெற்ற டாக்டர் மகேந்திரசர்க்கார் அவருக்குச் சிகிச்சை அளித்து வந்தார். நரேந்திரநாத் தலைமையில் இளம் பக்தர்கள் அவருக்கு சேவை செய்து வந்தனர். மூன்று நான்கு மாதங்களுக்குப் பின்னர் “நகரத்திற்கு வெளியே சுத்தமான காற்றோட்டம் உள்ள இடத்தில் இவர் வசித்தால் பெரிதும் நன்மை தரும்” என்று டாக்டர் பகர்ந்தார். ஆகவே காசிப்பூரிலே பூங்காவனம் சூழ்ந்த ஓர் வீட்டிற்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கொண்டுவரப்பட்டார். இல்லற பக்தர்கள் அவருக்கான செலவுகளை அளித்து வந்தனர். இளம் பக்தர்கள் அவருக்குச் சேவை செய்யும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

எவரெவர் எவ்வெப்பொழுது என்ன என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நரேந்திரன் திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்தான். அவகாசம் உள்ள போதெல்லாம் தனது சகோதர சீடர்களை அழைத்து, தியான—தாரணைகளில் அமர்வது, சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்வது ஆகியவைகளில் ஈடு

பட்டான். அனைவர்கட்கும் உற்சாகத்தை ஊட்டி, இம்மகா புருடர் உயிருடன் இருக்கும் பொழுதே நமது பாரமார்த்திக வாழ்க்கையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்” என்றான். ஒரு சமயம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அருகில் நரேந்திரன் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் சிந்தனையை உணர்ந்து அவர் “உனக்கு யாது வேண்டும்?” என்றார். “சுகதேவரைப் போல் அல்லும் பகலும் தியானத்தில் மூழ்கிக் கிடக்க விரும்புகின்றேன்” என்று நரேந்திரன் பதில் அளித்தான். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர், கடினமான தொனியில் “என்ன, உனக்கு வெட்கமில்லையா? மீண்டும் மீண்டும் அதையே கூறுகின்றாய். பெரும் ஆலவிருகூத் தைப் போன்றிருந்து உலக மக்கட்கு சாந்தி நிழலை அளிப்பதை விட்டு, சுயமுக்தியை நாடுகின்றாயே!” என்றனர். “முதலில் நான் ஞான அநுபூதியைப் பெறாமல் என்னால் பிறர்க்கு ஒன்றுமே செய்ய இயலாது” என்று நரேந்திரன் பதில் அளித்தான். “நீ ஞான லாபம் அடையாவிட்டால், கட்டாயப் படுத்தி யான் அடைய வைப்பேன். ஆனால் நீ எதை விரும்புகின்றாயோ அதைத்தான் பெறுவாய்” என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மகிழ்வுடன் கூறினார். அன்றையதினமே நரேந்திரனாத் ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஐகத், ஈசுவரன், பிரமம், சிருஷ்டி, பிரளயம் ஆகியவற்றின் விளக்கத்தை உணர்ந்தான்.

ஆனால் இன்னும் ஒரு சந்தேகம்! “கிரிஷ் பாபு ராம்பாபு ஆகிய பக்தர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை ஓர் அவதார புருஷர், மனித வடிவத்தில் சுயம்

பகவான் என்று பிரசாரம் செய்கிறார்களே ? இது எப்படிச் சாத்தியமாகும் ? பரந்தஉலகைப் படைத்து காத்து அழிக்கின்ற கர்த்தாவாகிய பகவான் இந்த சிறிய மானிட உடலில் எங்ஙனம் அடங்கியிருக்கக் கூடும் ?” என்று நினைத்தான் நரேந்திரநாத்.

இந்த ஐயத்தோடு தனது இறுதிநிலையில் இருக்கும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அருகில் சென்றான் நரேந்திரநாத். இதை இப்பொழுது கூறுவாராகில் நான் நம்புவேன் என மனதில் நினைத்த வண்ணமே நின்றான். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மெதுவாக தாழ்ந்த குரலில் “ஏ நரேன் ! இன்னுமா அவநம்பிக்கை ? இன்னுமா ஐயம் ? யார் ராமரோ, யார் கிருஷ்ணரோ, அவர்கள் இருவரும் ஒரே வடிவத்தில் இம்முறை ராமகிருஷ்ணராக இவ்வுடலில் வந்துள்ளனர்” என்றார். நரேந்திரனுடைய எல்லாச் சந்தேகமும் பறந்தோடின.

ஒருநாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நரேந்திரனை நோக்கியவாறு பல மணி நேரம் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அன்று அவர் தன்னுடைய ஆத்மானுபூதி அனைத்தையும் நரேந்திரனுக்கு வழங்கி விட்டார். இறுதியில் கண்களிலிருந்து நீர் வடிய “எனது எல்லா சம்பத்தையும் உனக்கு இன்று வழங்கி விட்டேன். நான் ஏழையாகி விட்டேன். இந்த இளம், பாலர்களை எல்லாம் கவனித்துக் கொள். அன்னை பராசக்தி உன்னைக் கொண்டு அநேக காரியங்களை நிறைவேற்றுவாள். அப்பணிகள் முடிந்ததும் உனக்கு இப்பூத உடலிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும்” என்று பகர்ந்தார்.

விவேகானந்தர்

பூத உடலை விடுவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சில இளம் பக்தர்களுக்கு சந்நியாச வாழ்க்கைக்கான உபதேசத்தைக் கொடுத்தருளினார். குருதேவருடைய உபதேசங்களை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்காக நரேந்திர நாதரும் மற்றுமுள்ளோரும் பாரநாகோர் மடத்தில் சாதனைகளில் ஈடுபடலாயினர்.

காசிப்பூருக்கு அருகாமையில் உள்ள பாரநாகோரில் ஓர் பாழடைந்த வீட்டிலே அச்சந்நியாசிச் சீடர்கள் பூஜை, பாராயணம், சாதனை, பஜனை, சாஸ்திர ஆராய்ச்சி, தியான-தாரணம் ஆகியவைகளில் இராப் பகலாக ஈடுபட்டிருந்தனர். செளகரியம் போல் இல்லற பக்தர்களும் அங்கு வந்து செல்வதுண்டு. இவர்கள், இளம் சந்நியாசிகளோடு சேர்ந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கேட்பதிலும், ஆராய்ச்சி பண்ணுவதிலும் கழித்தனர். இதனால் அவர்களுடைய மனம் ஓர் தனிப்பட்ட மகிழ்ச்சியைப் பெற்றது.

1886, டிசம்பர் மாதம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய இளம் பக்தர்கள் பாபு ராமருடைய அன்னையாரின் அழைப்புக்கிணங்கி ஆண்டபூருக்கு விஜயம் செய்தனர். அவ்வம்மையாரோடு அந்த ஜன சந்தடி குறைந்த இக்கிராமத்தில் சிறிது காலம் கழித்தனர். அவ்வம்மையாரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய அற்புத வாழ்க்கையைக் கேட்டு மனம் பூரித்தார். நரேந்திரரும் அவருடன் எட்டு சகோதர சீடர்களும்

அங்கிருந்தனர். பாபுராம், அவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களையெல்லாம் கவனித்து வந்தார்.

ஒருநாள் மாலை, நரேந்திரர் கிறிஸ்து பெருமானுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி கூறிக் கொண்டே இருந்தார். அதன் மத்தியில் “இறைவனுக்காக எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்தாலன்றி ஈசுவர தரிசனம் பெறல் இயலாது” என்று கிறிஸ்துநாதர் பகர்ந்துள்ளதை நரேந்திரர் எடுத்துக் கூறினார். அந்தக் குளிரான இரவில் கட்டைகளை வைத்து நெருப்பை மூட்டிக் கொண்டு, அதைச் சுற்றி அமர்ந்து இக்கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். நரேந்திரருடைய உற்சாகத்தின் பேரில் அன்றைய விடியற்காலத்தில் அவர்கள் யாவரும் சந்நியாசியாவதற்கான சங்கல்பத்தைச் செய்து கொண்டனர்.

அன்று கிறிஸ்து பெருமான் பிறந்த தினம் என்பது அவர்கட்கு பின்புதான் தெரிந்தது. பாரநாகோருக்குத் திரும்பி வந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு விரஜா ஹோமம் செய்து முறையாக சந்நியாசத்தை மேற்கொண்டனர்.

மொட்டைத் தலையுடையவர்களாயும் காஷாய வஸ்திரம் அணிந்தவர்களாயும் வீட்டுக்கு வீடு பிணை ஏற்கச் சென்றனர் இவ்விளம் துறவிகள்.

பலருக்கு இவர்களது கோலமும் நடைமுறைகளும் பிடிக்கவில்லை. “இவர்களோ இளைஞர்கள், படித்தவர்கள், அறிவுடையவர்கள். ஏன் இப்படி பிணை எடுக்க வேண்டும்? இது முறையல்ல”

என்றனர். இச்சந்நியாசிகள் மான அவமானத்தை சற்றும் பொருட்படுத்தாது அவர்கள் மேற்கொண்ட வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டனர்.

அரை வயிற்றுச் சாப்பாட்டுடனும் சிற்சில சமயங்களில் உணவில்லாமலும் சாதனை, பஜனை ஆகியவைகளில் இரவு பகலாகக் கழித்து வந்தனர். சரீரத்தின் நலனைச் சிறிதும் பாராது மந்திர சாதனைகள் புரிவது ஒன்றே அவர்களது விரதமாக இருந்தது. கிரஹஸ்த பக்தர்கள் அங்கு அடிக்கடி விஜயம் செய்ததுமன்றி மடத்திற்கான பொருளுதவியும் செய்துவந்தனர்.

சந்நியாசி பக்தர்களுள், சசி ஸ்ரீராமகிருஷ்ண ரூடைய பூஜையை மேற்கொண்டு அங்கேயே இருந்தார். மற்றும், ராக்கால் கடும் சாதனையில் மூழ்கின வராயிருந்தார். காளி, தவத்திலும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். பாபுராம் அனைவரையும் கவனிக்கும் சேவையில் ஈடுபடலானார். நரேந்திரர் சகோதர சந்நியாசிகட்கு தியானதாரணம், சாதனை, பஜனை, சாஸ்திர, ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றில் ஊக்கமளித்த வண்ணமாகவிருந்தார். அவர் சமயம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் கல்கத்தா சென்று இல்லற பக்தர்களைக் கண்டு வருவதும் உண்டு. மற்ற சகோதர சந்நியாசிகள் தீர்த்த யாத்திரையின் பொருட்டுச் சென்று விட்டனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் எக்காரியத்தின் பொறுப்பை தமக்கு அளித்துள்ளார்? எம்முறையில் புதிய

சகாப்தத்திற்கான சமயத்தைப் பரப்புவது? சகோதர சீடர்களைக்கொண்டு எங்ஙனம் உலக நன்மைக்குத் தொண்டு ஆற்றுவது?—என்று நரேந்திரநாதர் சிந்திக்கலானார். அவருக்கு அச்சமயத்தில் விஷயங்கள் புரியாவிட்டாலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்தம்மைக்கொண்டு எக்காரியம் நடக்க வேண்டுமோ அதை நடத்திக் கொள்வார் என்ற முழு நம்பிக்கை இருந்து வந்தது நரேந்திரநாதருக்கு.

இவ்வமயம், அகண்ட பாரத தேசத்தின் பல்வேறு பாகங்களில் மதமானது எம்முறையில் கையாளப்பட்டு வருகின்றது என்பதை நேராகக் கண்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர் உள்ளத்தில் உதித்தது. அது வெறும் ஏட்டுப் படிப்பால் அறிய முடியாதது; ஆகையால் அவர் ஒரு தடவை காசி, பிருந்தாவனம் ஆகிய இடங்கட்குச் சென்று பல சாது மஹாத்மாக்களை தரிசித்துத் திரும்பினார்.

அவருடைய மனம் ஹிமாலய தரிசனத்தை நாடியது. கம்பீரமான ஹிமாலயத்தைக் கண்டு, யோகேசுவரனாகிய சிவமூர்த்தியை தரிசிக்காவிட்டால் பாரத நாட்டின் பண்டைய தர்மத்தை ஒரு சிறிதளவேனும் உணரமுடியாது.

அவ்வமயம், அவரது அன்பிற்குரிய சகோதர சீடர் கங்காதர் இமயத்தைக் கடந்து திபெத்துக்குச் சென்றார். அங்கிருந்து திரும்பி வந்ததும் காஷ்மீரத்தில் கண்காணிப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்து அவருடைய பூர்வ சரித்திரத்தை அறிந்து

போலீஸார் அவரை விட்டு விட்டனர். நரேந்திர நாதர் அவரை மடத்திற்குத் திரும்பி வருமாறு கடிதம் எழுதினர்.

1890ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் கங்காதரரையும் அழைத்துக் கொண்டு இமயத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார் நரேந்திரர். இங்கு ஆரம்பமாயிற்று இவருடைய பரிவிராஜக வாழ்க்கை. பாரத நாட்டை நேருக்கு நேராகக் காண்பதற்கு அவருடைய பாதங்கள் சென்றன.

வைத்தியநாதம், வாரணாசி, அயோத்தியா கடந்து இரு சகோதரர்களும் இமயத்தை அடைந்தனர். இமயத்தைத் தரிசித்த மாத்திரத்தில் நரேந்திரருடைய மனம் அலாதியான பெருநிலையை அடைந்தது. அல்மோராவிற் கு அருகிலேயும் ஓர் நாள் மீண்டும் அவருக்கு அமைதியான அப்பெருநிலை கிடைத்தது. இப்பிரபஞ்சமானது, நியதி வழுவாது செல்கின்றது. புறத்திலும், அகத்திலும், எங்கும் ஒரு பொருத்தமான விதியில் இயங்குகின்றது என்ற இவ்வொருமைப் பாட்டை அவர் தன் அநுபூதியின் மூலம் உணர்ந்தார்.

இமாலயத்தில் மீண்டும் அதிக தூரம் செல்ல இயலவில்லை. அலகனந்தா, மந்தாகினி, பாகீரதி ஆகிய நதிதீரங்களில் சில நாட்களை தியானதாரணை ஆகியவற்றில் கழித்து அவர் ரிஷிகேசத்தில் ஓர் குடிலில் தங்கித் தவம் புரியத் தொடங்கினார். பரந்த பாரத நாடு அவரை ஈர்ப்பதை அங்கு உணர்ந்தார்.

இமயத்தை விட்டு முதலில் மீரட் வந்தார். ஆங்கு தமது ஐந்தாறு சகோதர சீடர்களுடன் சேர்ந்து சில மாதங்கள் சாதனை, பஜனை ஆகிய வற்றில் கழித்தார். ஆனால் அவர் ஏகாந்தமாக சஞ்சாரம் செய்வதையே மிகவும் விரும்பினார். தமது சகோதர சீடர்களிடத்தில் வேண்டினார் “இப்பொழுது என்னைத் தனியாகச் செல்ல விட்டு விடுங்கள். நீங்கள் யாருமே என்னுடன் வர வேண்டாம். என்னைப் பின்பற்றவும் வேண்டாம். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் எவற்றைச் செய்து முடிக்க வேண்டிய பொறுப்பை என்னிடம் கொடுத்தாரோ அவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் சகோதர சீடர்களுடைய மாயையும் கடந்தாக வேண்டும்.”

தண்டு, கமண்டலம் கையில் ஏந்தியவராய் பாரதத்தின் உண்மை நிலையை உணர பரிவிராஜகர் கிளம்பினார். டில்லி வழியாக ராஜபுதனத்தை அடைந்தார். அங்கு ராஜாக்களது ஆடம்பரத்தைக் கண்டார். பரிவாரங்களுடைய துக்க தரித்திரத்தையும் அனுபவித்தார்.

ஆள்வார் ராஜ்ஜியத்தில் கடை வீதிக்கருகே ஓரிடத்தில் தங்கி இருந்தார். இரவும் பகலும் மக்கள் அவரை நாடி வந்தனர். வந்தவர்களில் சிலர் அவரிடம் கேள்வி கேட்டனர். வேறு சிலர் அவர் பாடல் களைக் கேட்க ஆவலுடன் இருந்தனர். இந்து முசல்மான் எல்லோரும் அவருடன் சம்பாஷித்தனர். அனைவரும் அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு மயங்கி அமர்ந்திருந்தனர்.

வெகு சீக்கிரமே ராஜாவினுடைய திவானுக்கு இவையாவும் எட்டின. அவர் ஒரு நாள் சுவாமிஜியை திரிசிக்க வந்தார். சுவாமிஜியைக் கண்டு அவரிடமிருந்து திவான் இரண்டொரு கேள்விகட்கு பெற்ற பதில்கள் அவரை வியப் படையச் செய்தன. இவரை எப்படியாவது ராஜாவைச் சந்திக்க செய்யவேண்டும் என திவான் எண்ணினார். ராஜாவிற்கு இச்செய்தியைத் தெரிவித்ததும் அவரும் சுவாமிஜியைப் பார்க்க ஆவலுற்றார். அச்சந்நியாசி பெரும் பாண்டித்தியம் படைத்தவர், ஆங்கிலம் நன்கு அறிந்தவர் என்று ராஜா ஏற்கனவே திவானிடமிருந்து அறிந்திருந்தார். ஆகவே ராஜா சுவாமிஜியைப் பார்த்த மாத் திரத்திலே, “ஆம் சுவாமிகளே! தாங்கள் ஓர் பெரிய பண்டிதர் என்று கேள்விப்பட்டேன். நீவிர் விரும்பினால் அநேக பணம் சம்பாதிக்க இயலுமே, நீங்கள் ஏன் அதை விட்டு விட்டு பிணை எடுத்து வாழ்கின்றீர்கள்?” என்று கேட்டார். சுவாமிஜியும் உடனுக்குடனே “தாங்களோ ராஜா, ராஜ்ஜிய காரியங்களைக் கவனிக்காமல் நீங்கள் ஆங்கிலேயர் களுடன் சேர்ந்து வேட்டையாடிக் கொண்டு ஏன் திரிகின்றீர்கள்?” என்று கேட்டார். “அது மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது” என்று ராஜாவினுடைய வாயிலிருந்து பதில் வந்தவுடன் சுவாமிஜியும் “எனக்கு இது பேரானந்தத்தை அளிக்கின்றது” என்றார். இச்சந்நியாசி சாதாரணமனிதர் அல்ல என்று ராஜா உணர்ந்தார். “சுவாமிஜி நான் விக்கிரக வழிபாட்டில் நம்பிக்கை இல்லாதவன்; அதனால் என் உள்ளம் சாந்தி அடையுமா?”

“மஹாராஜ், நீங்கள் என்னை ஏளனம் செய்கின்றீர்களா?” என்று கம்பீரத்துடன் சுவாமிஜி கேட்டார்.

சுவாமிஜி சுவரைப் பார்த்தார்; அங்கு மாட்டியிருந்த படம் ஒன்றைக் காட்டி “என்ன இது? மஹாராஜாவினுடைய படமா?” என்று வினவினார். “ஆம்” என்றார் திவான். “அதை கீழே எடுத்துவர முடியுமா?” என்று சுவாமிஜி கேட்டார். அங்கிருந்தோர் இன்று ஏதோ விபரீதம் நடக்கத்தான் போகின்றது என்று நினைத்தனர். படம் சுவரிலிருந்து கீழே கொண்டு வரப்பட்டது. “இங்குள்ளவர் எவரேனும் இப்படத்தின் மீது காரித்துப்ப முன் வருவீர்களா?” என்று சுவாமிஜி கேட்டார். எங்கும் மௌனம்! சுவாமிஜி மீண்டும் “ஏன்? இதில் மஹாராஜாதான் இல்லையே? இது வெறும் கடுதாசியும் அதன் மேல் உள்ள அச்சம் தானே; எனினும் இது மஹாராஜாவினுடைய உருவச் சின்னம். ஆகையால் நீங்கள் அதற்கு மரியாதை காண்பிக்கின்றீர்கள். அதுதான் சரி. அதே போன்று மரம், கல் ஆகியவற்றில் செய்யப்பட்ட தேவமூர்த்திகள் பகவான் அல்லாவிட்டாலும் அவைகளைப் பார்த்ததும் பக்தர்களுக்கு பகவானுடைய ஞாபகம் மனதில் உண்டாகின்றது. ஆகவே அவர்கள் அம்மூர்த்திகளுக்கு மரியாதை செலுத்துகின்றார்கள். பக்தி கொள்கின்றார்கள்” என்று பகர்ந்தார்.

ராஜா பணிவுடன் சுவாமிஜிக்கு தன் வணக்கத்தைச் செலுத்தி, “இன்று எனது ஓர் பெரும் பிழை திருத்தப்பட்டது” என்று பகர்ந்தார்.

பக்தர்கள், சுவாமிஜி ஆள்வாரைவிட்டுச் செல்வதை விரும்பவில்லை. எனினும் பல சமாதானங்களை அவர்களுக்குக் கூறி அவ்வூரை விட்டு ஜெய்ப்பூர் சென்றார். அங்கிருந்து ஆஜ்மீர், அதன் பின் ஆபு மலையை அடைந்தார். அங்கு கேத்தரி சமஸ்தானத்துத் திவான் ஜகன் மோஹன்லால், சுவாமிஜி ராஜாவை சந்திப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க ஆவலாக இருந்தவர்கள் போலிருந்தது. அவர்களுடைய சந்திப்பு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ராஜா சுவாமிஜியிடம் “வாழ்க்கை எது? சமயம் யாது? கல்வி என்பது என்ன?” என்று மூன்று கேள்விகளைக் கேட்டார். சுவாமிஜி, “பந்தத்திலிருந்து விடுதலை அடையச் செய்யும் முயற்சிதான் வாழ்க்கை. சமயம் என்பது மனிதன் உள்உறைந்து கிடக்கும் தெய்வசக்தியை வெளிப்படுத்தற்குச் செய்யும் சாதனைகளே. ஒருவனை நிறைமனிதன் ஆக்குவது எதுவோ அது தான் கல்வி” என்று பதில் அளித்தார்.

ராஜா மிகவும் மகிழ்ந்து சுவாமிஜியை தனது குருவாக ஏற்றார். தன்னுடன் அவரை கேத்தரிக்கு அழைத்துச் சென்று சிலகாலம் அவருக்குச் சேவை செய்தார். அரசரும் பல விஷயங்களை அவரிடமிருந்து அறிந்து கொண்டார்.

ராஜ்ய பரிபாலனத்தைச் செவ்வனே நடத்த வேண்டிய அறிவுரைகளை சுவாமிஜி அவருக்குப்

புகட்டினார். பிரஜைகளுடைய குறைகளைக் கவனிப்பது, அவர்கள் முன்னேற்றம் அடைவதற்கான நற்காரியங்களைச் செய்வது, இவைகள்தான் அரசனுடைய முக்கியமான கடமைகள் என்று சுவாமிஜி அவருடைய மனதில் பதியச் செய்தார். இங்கிருந்த சமயத்தில்தான் சமஸ்தான பண்டிதரிடமிருந்து பாணினி இலக்கணத்தைச் சுவாமிஜி கற்றார். சுவாமிஜியினால் இங்கும் அநேக நாட்கள் இருக்க முடியவில்லை. மீண்டும் தமது ஏகாந்த வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார்.

குஜராத்தில் அநேக ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துவிட்டு துவாரகையிலுள்ள போர்பந்தர் சமஸ்தானத்தில் சில மாதங்கள் கழித்தார். அச்சமயம் சங்கர் பாண்டுரங்க பண்டிதர் வேதத்திற்கு வியாக்கியானம் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். சுவாமிஜி அவருக்கு உதவியாக இருந்தார். அவரிடமிருந்து சுவாமிஜி வேத பாடத்தையும், வேத பாராயணம் செய்யும் முறையையும் அறிந்து கொண்டார். ஒரு நாள் சங்கர் பாண்டுரங்க பண்டிதர் சுவாமிஜியை நோக்கி, “சுவாமிஜி, தாங்கள் சமயப் பிரசாரத்திற்காக மேல் நாடு செல்லுங்கள்; அதனால் மிகவும் பயன் ஏற்படும்” என்றார்.

சுவாமிஜியும் சமுத்திரக் கரையில் உலாவிக் கொண்டு அவ்வப்பொழுது சிந்திப்பது உண்டு—பாரத நாட்டின் பண்டைய மெய்ப்பொருளின் உண்மைகளை மேல் நாட்டவர்கட்கு எடுத்துரைக்க அங்கு செல்ல வேண்டித்தான் வருமோ !

குஜராத்திலிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு, பம்பாய், மஹாராஷ்டிரம் வழியாக மைசூர் வந்தார். பாரத நாட்டின் வறுமை நிலையையும் தரித்திர அவஸ்தையையும் கண்டார். மைசூரில் ராஜசபைக்கு சுவாமிஜி சென்றார். ராஜா அவருக்குத் தகுந்த உபசாரம் செய்து அவரை அங்கே சில காலம் தங்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் சுவாமிஜி தென்னிந்தியாவில் உள்ள ராமேசுவரத்தைத் தரிசித்துவிட்டு கன்னியாகுமரியை அடைந்தார். பாரத நாட்டின் இறுதிக் கோடியிலுள்ள பாறையில் அமர்ந்து ஆழ்ந்த தியானத்தில் மூழ்கி விட்டார். அன்று அந்த தேச சஞ்சாரியின் மனக் கண்முன் தற்கால பாரதத்தின் சீரழிந்த நிலை, எதிர்காலத்தில் அது எப்படிப் பிரகாசிக்கப் போகின்றதென்ற ஒரு காட்சி--இன்றைய வறுமை, எதிர் காலத்தின் பெருமை—ஆகிய இவைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றி மறைவதைக் கண்டார். பாரத நாட்டை உறக்கத்திலிருந்து விழிக்க வைக்க என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சிந்தனை செய்யலானார். ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பின்னர் மனத்தின் கண் யாதொரு ஐயத்திற்கோ, கேள்விக்கோ இடமின்றி “எழுமின், விழிமின்” என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே ஒரு புதிய மனிதர் போல் கம்பீரமாக எழுந்தார் சுவாமிஜி.

“விழித்து எழுந்திரு; பல ஆண்டுகள் உறங்கி விட்டாய்; பெருங் காரியங்களைச் சாதிக்க எழுந்திரு !” இந்த வீரமொழிகளோடு சுவாமிஜி சென்னை நகரில் பிரவேசித்தார். இந்த விசித்திரமான சந்நியாசியிடமிருந்து பாரத நாட்டின் விழிப்பிற்

கான வீர மொழிகளைக் கேட்டு அங்கிருந்த இளைஞர்கள் இவரை நாடினர். அத்தகைய வித்வானையும், பேரறிவாளரையும், பரந்த உள்ளம் படைத்த சந்நியாசியையும் இதுகாறும் எங்குமே கண்டதில்லை என்று சிலதினங்கட்குள் அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

இவ்வமயம்தான் அமெரிக்காவிலே சிகாகோ நகரில் ஓர் சர்வ சமய மஹாசபை கூடப்போகின்றது என்ற செய்தி கிடைத்தது. புவியிலுள்ள பல்வேறு சமயங்களின் பிரதிநிதிகள் அங்குச் செல்வார்கள். ஆனால் இந்துமதத்திற்கு மட்டும் அம்மாதிரியான பிரதிநிதி எவரும் செல்லவில்லை. செல்பவர்தான் யார்? சென்னையில் உள்ள இளைஞர்கள் சுவாமிஜியை அங்குச் செல்லும்படி வேண்டினர். அவரும் சம்மதித்தார். பிரயாண செலவுக்கான பணமும் வசூல் செய்தனர்.

ஆனால் சுவாமிஜியோ ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவருடைய கட்டளையை எதிர்பார்த்தவராக இருந்தார். அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவியாருக்கு அவருடைய அனுமதியையும் அருளையும் கோரி கடிதம் எழுதியிருந்தார். ஒருநாள் சமுத்திரக் கரையிலிருந்த சுவாமிஜிக்கு ஒரு திவ்விய காட்சி தோன்றிற்று—சுவாமிஜியை பின்னால் வரும்படி அழைத்துக் கொண்டே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கடலில் முன்னால் நடந்து செல்கின்றார். அன்னை ஸ்ரீ சாரதா தேவியாரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவரின் விருப்பத்தை உணர்ந்தவராய்தமது வீரபுத்திரருக்கு அனுமதி அளித்து ஆசிரவாதத்தையும் தெரிவித்துப் பதில் எழுதினார்.

சென்னையிலிருந்தே சுவாமிஜி கப்பல் ஏறுவதாக இருந்தது. ஆனால் திடீரென எதிர்பாராத முறையில் கேத்தரி ராஜாவின் திவான் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் சுவாமிஜியை ஒரு தடவை கேத்தரி செல்ல வேண்டும் என்றும், சுவாமிஜியின் ஆசியால் அரசருக்குப் புத்திரப்பேறு கிடைத்துள்ளது என்றும், சுவாமிஜி அங்கு செல்லாவிட்டால் புத்திரன் பிறந்தவிழாவின் மகிழ்ச்சி பூர்ணத்துவம் பெறாது என்றும் கூறினார். சுவாமிஜி கேத்தரி சென்றார். அங்கிருந்து பம்பாய் சென்று கப்பல் ஏறுவதாக முடிவாயிற்று.

பிறகு சுவாமிஜி கேத்தரியில் இருந்து புறப்பட்டார். அத்தருணம் ராஜா அஜீத் சிங்—“இனிமேல் தாங்கள் பெயரை அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்ளாமல் ‘விவேகானந்தா’ என்ற பெயரை சூட்டிக்கொள்ள வேண்டும்” என்று சுவாமிஜியை வேண்டிக் கொண்டார்.

இதுகாறும் சுவாமிஜி தன்னை மக்கள் யாரும் அறிந்து கொள்ளாதிருப்பதற்காக, தம் பெயரை சச்சிதானந்தா, விவீதிஷானந்தா, என்று அடிக்கடி மாற்றிக் கொண்டேயிருந்தார். தனது சீடருடைய வேண்டுகோட்கிணங்கி ‘விவேகானந்தா’ என்ற பெயரை ஏற்றுக்கொண்டார். இப்பெயரை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால் அதிசீக்கிரத்திலேயே இப்பெயர் உலகப் பிரசித்தி அடைந்துவிட்டது.

திவான் ஜகன் மோஹன்லால் சுவாமிஜியை பம்பாயில் கப்பல் ஏற்றி அனுப்பினார். இதற்கு

முன்னர் சுவாமிஜியை ராஜ குருவிற்கு ஏற்றவாறு, அலங்கரித்தார். பாரதநாடு ஒரு தரித்திர நாடாக இருந்தால் என்ன ! அதனிடத்தில் பாரமார்த்திகப் பெரும் செல்வம் குவிந்திருக்கின்றது. அதைத் தாராளமாக அள்ளி வழங்கத்தான் சுவாமிஜி மேல் நாட்டுக்குப் பிரயாணம் ஆனார்.

*

*

*

கப்பல் சீனா, ஜப்பான் வழியாகச் சென்றது. வழியில் உள்ள எல்லா இடங்களையும் பார்த்துச் சென்னையிலுள்ள தனது சீடர்கட்கு உற்சாகத்தை ஊட்டும் வகையில் கடிதங்களை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். “பாரதமாதா குறைந்தது ஓர் ஆயிரம் இளைஞர்களை வேண்டுகிறாள். ஆண்மை கொண்ட வாலிபர்களை, கோழைகளை அல்ல, என்பதை மனத்தில் கொள்ளுங்கள். வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, வாருங்கள். இதர நாடுகள் எங்ஙனம் முன்னேறிச் செல்கின்றன என்பதைக் காணுங்கள். நீங்கள் மனிதர்களாக விரும்புகின்றீர்களா ? மனிதர்களாக முன் வாருங்கள்.” இங்ஙனம் சுவாமிஜி எழுதியிருந்ததை விழிப்படைந்த நவ பாரதத்தின் மந்திர மென ஒவ்வொரு சீடர்களும் கொண்டனர்.

சீனா, ஜப்பான் ஆகிய தேசங்களைக் கண்டு விட்டு பரந்த மஹா சமுத்திரத்தை தாண்டி சுவாமி விவேகானந்தர் மேற்கு அமெரிக்காவில் கனடாவைச் சேர்ந்த வான்கூவர் என்ற இடத்தை அடைந்தார்.

அங்கிருந்து சிகாகோ அடைந்தார். ஒரு சில நாட்களில் சிகாகோவில் நடந்த உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பொருட்காட்சியைக் கண்டார். சர்வ சமய மஹா சபை கூடுவதற்கு இன்னும் இரு மாதங்கள் ஆகும் என்று அங்குதான் சுவாமிஜி கேள்வியுற்றார். சிகாகோ நகரில் தங்கினால் செலவு அதிகம் ஆகும். சுவாமிஜியினிடம் பணமோ மிகக் குறைவாக இருந்தது. ஒரு சில நாட்களுக்குக்கூட போதாது. பிரதி நிதிகளைப் பதிவு செய்யும் கடைசி நாளும் கடந்து விட்டது என்று தர்ம மஹாசபை காரியாலயத்திற்குச் சென்று அறிந்தார். வெகு தூரத்திலிருந்து கடல் கடந்து வந்து வெறுமனே திரும்பிப் போவதற்கா வந்தோம்? என்று சிந்திக்கலானார். நிச்சயமாக இருக்காது. அவர் தனது சொந்த இச்சையால் வரவில்லையே! பகவானின் ஆணையை மேற்கொண்டு அல்லவா அங்கு வந்துள்ளார்!

அவர் என்ன உடைகளை கொணர்ந்திருந்தாரோ அவைகள் இந்நாட்டுக்கு பொருத்தமற்றவைகள். சுவாமிஜி இந்நாட்டுக்குப் பொருத்தமான உடை ஒன்றையும் முதலில் தயார் செய்து கொண்டார். கிராமப்புறம் எங்கேயாவது குறைந்த செலவில் காலத்தைக் கழிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தோடு ரயிலில் புறப்பட்டார். அவ்வண்டியில் சுவாமிஜிக்கு ஓர் அமெரிக்க மாதுவினுடைய சந்திப்புக் கிடைத்தது. யாவற்றையும் கேட்டறிந்த அம்மாது சிரோன்மணி கிராமப்புறத்திலுள்ள தமது இல்லத்தில் விருந்தினராக இருக்கும்படி சுவாமிஜியை வேண்டிக் கொண்டாள். இதுவும் இறைவ

னுடைய திருவிளையாடலென சுவாமிஜி உணர்ந்தார். அவ்வம்மையார் சுவாமிஜி தங்குவதற்கு இரண்டொரு அறைகளைக் கொடுத்து அவருக்கு, வேண்டிய சௌகரியங்கள் அனைத்தையும் செய்து வைத்தார். பாரத நாட்டிலிருந்து வந்துள்ள இந்த யோகியைப் பார்க்க வாருங்கள் என்று தம் நண்பர்களை அழைத்தார். வந்தவர்கள் சுவாமிஜியோடு சம்பாஷித்தனர் இவர் ஒரு சாதாரணமான சமயப் பிரசாரகர் அல்ல என்று அனைவரும் வெகு சீக்கிரமே உணர்ந்து கொண்டனர். இம்முறையில்தான் ஹார்வார்டு பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் ஜே.எச். ரைட் என்பார் சுவாமிஜிக்கு அறிமுகமானார். அவர் சுவாமிஜியினுடைய அறிவுத் திறனைக் கண்டு வியந்தார். பாரத நாட்டிலிருந்து வந்துள்ள இச்சந்நியாசி இந்நாட்டிலுள்ள பேராசிரியர்களைவிட மிகப் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். சர்வ சமய மஹா சபையில் இவரை ஒரு பிரதிநிதியாக நிச்சயமாகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று ஓர் அறிமுகக் கடிதம் எழுதி சுவாமிஜியினிடம் கொடுத்தார். சிகாகோவில் இறங்க வேண்டிய இடத்தின் விலாசத்தையும் குறித்துக் கொடுத்தார் ரைட்துரை.

சிகாகோ சென்றதும் சுவாமிஜி தம் பையில் கையை விட்டுப் பார்த்தார். விலாசம் குறித்து வைத்திருந்த சீட்டைக் காணவில்லை. இந்த இரவு நேரத்தில் எங்கு போய்த் தங்குவது? எதையும் திடமாக நிச்சயம் செய்ய முடியாதவராய் சிந்தித்தார். ரயில் ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே போய்ப் பார்க்கலாம் என்று புறப்பட்டார். ஆனால் குளிரோ அதிகம்.

இரவை எங்ஙனம் கழிப்பது? இறுதியில் அங்கிருந்த ஓர் காலி ஜாதிக்காய் பெட்டியினுள் தங்கியிருந்து ஒருவாறாக இராக் காலத்தைக் கழித்தார்.

பொழுது புலர்ந்தது. எங்குதான் செல்வது என்ற எண்ணங் கொண்டவராய் சற்று நடக்க ஆரம்பித்தார். பசியும் மேலிட்டது. சற்று களைத் தவராய் ஒரு வீட்டுக்கு எதிரிலுள்ள கல்படியின் மேல் உட்கார்ந்தார். அவ்வமயம் அவ்வீட்டின் சொந்தக்கார அம்மையார் தற்செயலாக வெளியே வந்தார். சுவாமிஜியைக் கண்டார். “தாங்கள் சமய மஹா சபையின் பிரதிநிதியா? நீங்கள் ஆகாரம் செய்து விட்டீர்களா? இவ்வூரில் எங்கு இறங்கினீர்கள்?—என்றெல்லாம் சுவாமிஜியினிடம் விசாரித்தாள். அவரைத் தமது இல்லத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டினாள். அம்மங்கையர்கரசியின் அன்பு கனிந்த அழைப்பை சுவாமிஜியால் மறுக்க முடியவில்லை. அவர்தான் மிஸஸ் ஹேல் அம்மையார் தான். அவரை சுவாமிஜி உண்மையாக தாய் எனக் கருதி ‘அன்னையே’ என்று அழைத்து வந்தார். இல்லத் தலைவராகிய மிஸ்டர் ஹேல்துரை அவர்களை “பிதா” என்றும், ஹேல் புத்திரிகளை “சகோதரிகள்” என்றும் அழைக்கலானார். சுவாமிஜி அமெரிக்காவில் தங்கிய சமயம் இதுதான் அவருடைய நிரந்தர வாசஸ்தலம்-விலாசமும் அதுவே ஆயிற்று.

ஆகாராதிகள் ஆனதும் திருமதி ஹேல் அம்மையார் சுவாமிஜியை சர்வ சமய மஹாசபையின் காரியாலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

1893-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 11-ந்தேதி உலகப் பிரசித்திபெற்ற சர்வ சமய மஹாசபை ஆரம்பமாயிற்று. அம்மாபெரும் சபையில் முக்கியமான இடத்தில் சுவாமிஜி அமர்ந்திருந்தார். அன்றிருந்தே நவயுகம் ஆரம்பமாயிற்று எனலாம். முதல்தினத்தன்று அவைத்தலைவர் பிரதிநிதிகள் அனைவரையும் சபையோருக்கு அறிமுகப்படுத்தி ஒவ்வொருவரையும் சிறிது நேரம் பேசுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஒரு சிலர் பேசியானதும், சுவாமிஜியைப் பேசும்படி தலைவர் கேட்டுக் கொண்டார். உலகின் பல பாகங்களிலிருந்து வந்துள்ள பிரசித்தி பெற்ற சமயப் பிரதிநிதிகள் மேடையில் அமர்ந்திருந்தனர். அவருக்குமுன் அறிவிற் சிறந்த சுமார் ஆறாயிரம் அமெரிக்க சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் ! அவ்வமயம் சுவாமிஜியின் வயது முப்பதே ! என்னதான் கூறுவது ? மக்கள் எவ்வாறு ஏற்பார்கள் ? சுவாமிஜி சற்றுத் திகிலடைந்தார். “பின்னராகட்டும்,” என்று சபாபதிக்கு பதில் கூறினார். மாடையில் சிலர் பேசியானதும் சபைத்தலைவர், “இப்பொழுது பேசுங்கள்; இல்லையேல் மறு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது” என்றார். சுவாமிஜி பகவானைப் பிரார்த்தித்த வண்ணம் எழுந்து, “அமெரிக்க நாட்டுச் சகோதரிகளே ! சகோதரர்களே” என்று ஆரம்பித்தார். உடனே பெரும் கரகோஷம் எழுந்தது சபையிலிருந்து. அன்றைய சிறிய சொற்பொழிவில் சுவாமிஜி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடமிருந்து

என்ன கற்றாரோ அதை எடுத்துக் கூறினார். “எல்லா மதங்களும் உண்மையானவைகளே. மதங்களுக்கிடையில் வேறுபாடு இல்லை. ஒரே மெய்ப்பொருள் பலவாறாக அழைக்கப்படுகின்றது”

இந்து சந்நியாசி சுவாமி விவேகானந்தரின் சமயப் பிரசங்கம்தான் எல்லோருடைய மனத்தையும் கவர்ந்தது என்று எல்லா தினசரிப்பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தன. வீதிகளெங்கும் சுவாமிஜியின் திருவுருவப்படம் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. மக்கள் சுவாமிஜிக்கு மரியாதையோடு வணக்கம் செலுத்தினார்கள்.

சர்வ சமய மஹாசபையிலுள்ளோர்கள் சுவாமிஜி அவர்களின் சமயப் பிரசங்கத்தைக் கேட்பதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒரு தினம் சர்வ சமய மஹாசபையில் பலருடைய உபநியாசங்களைக் கேட்டு மக்கள் திருப்தி அடையாததனால் சபையில் சற்று அமைதி குலையலாயிற்று. அவ்வமயம் சபாநாயகர் “இப்பொழுது சுவாமி விவேகானந்தர் சிறிது பேசுவார்” என்று தெரிவித்தார். எங்கும் அமைதி! சுவாமிஜி தமது பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்தார். எல்லோருக்கும் தெரிந்த அந்த கிணற்றுத் தவளையின் கதையை அவர் சொன்ன முறையைக்கண்டு அனைவரும் மயங்கி—யார் தங்களுடைய மதம் தான் மேன்மையானது என எண்ணி பிறருடைய மதத்தின் பெருமையை உணராதவர்களாக இருக்கின்றார்களோ—அவர்கள்தான் அக்கிணற்றுத்தவளை போன்றவர்கள் என்று புரிந்து கொண்டனர்.

சிகாகோ சமய மஹாசபையில் சுவாமிஜி ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது “இந்து சமயம்” என்னும் பொருள் பற்றியது. இந்து தர்மம்பற்றி எடுத்து கூறி அவர் சபையோருக்கு உணர்த்தினார்—வேதம் அல்லது வேதாந்த தர்மம்—கீதை, உபநிஷதங்களில் என்ன கருத்துகள் உள்ளனவோ அவைகள்தான் அக் கருத்தின் சாரம்; மனிதர்களிடையே தெய்வீகம் ஒன்று இருக்கின்றது. மனித உடல் அழிந்து போனாலும், அழிவற்ற ஆத்ம சக்தி ஒன்று உண்டு. பல ஜென்மங்களில் செய்த சாதனையின் பயனாக மனிதன் இதை உணர்கின்றான். மனிதன் பாவி அல்ல, அம்ருதத்துவத்தின் புத்திரன், யாவற்றிற்கும் அதிகாரி.

சுவாமிஜியினுடைய இத்தகைய பிரசாரத்தினால் குறுகிய கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்கள் பெரும் சங்கடத்திற்குள்ளாயினர். ஏனென்றால் மனிதன் பிறப்பிலிருந்தே பாவி. அவர்கள் கூறியதுபோல் நடந்தால்தான் பாவவிமோசனமாகும். ஆகவே அவர்கள் சுவாமிஜிக்கு எதிராக பல ஆதாரமற்ற செய்தி களைப் பரப்பிக் கிளர்ச்சியும் செய்ய ஆரம்பித்தனர். ஆனால் அவர்களுள் அறிவுபடைத்தவர்கள் சுவாமிஜியின் நண்பர்களானார்கள். அவர்களது மாதாகோயில் பீடத்திலிருந்து பிரசங்கங்கள் செய்யவும் அழைத்தனர். சுவாமிஜி இயேசு பெருமானின் வாழ்க்கையையும் அவருடைய உபதேசங்களையும் புதியமுறையில் வெகு அழகாக எடுத்துக் கூறி அவர்களை வியக்கச் செய்தார்.

வெவ்வேறு நகரங்களிலுள்ள பல சபைகளின் அழைப்புக்கிணங்கி சுவாமிஜி சில நாட்கள் பிரசங்கம் செய்வதில் கழித்தார். அச்சமயம் அவர் பெயர் சைக்லோனிக் இந்து (Cyclonic Hindu)—ஆப்படியென்றால்—‘இந்து சூராவளி’ என்று பொருள்.

போஸ்டன், நியூயார்க், ஆகிய இவ்விரண்டு நகரங்களில் சுவாமிஜி ஆற்றிய பிரசங்கங்கள் ‘‘ராஜயோகம்’’ என்ற பெயரோடு புத்தக ரூபமாக வெளியிடப்பட்டது. ஓயாது பிரசங்கம் ஆகிய வற்றில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால் சுவாமிஜி சற்று களைப்புற்றவரானார். சில காலம் ஓர் ஏகாந்தமான இடத்தில் ஓய்வு எடுத்து தியான—சாதனைகளில் ஈடுபட அவர் விரும்பினார்.

அவ்வமயம் சுவாமிகளின் பக்தையான ஒரு பெண்மணி, நகரத்திற்கு அப்பால் செயிண்ட் லூயிஸ் நதியில் உள்ள ஒரு தீவில் இருந்த, அவளுக்குச் சொந்தமான ஓய்வு எடுக்க உகந்த ஒரு வீட்டிற்கு, சுவாமிஜியை அழைத்துச் சென்றாள். அவருடன் பத்துப் பன்னிரண்டு அமெரிக்க ஆடவர்களும், பெண்மணிகளும் சென்றனர். அங்கே சுவாமிஜி ஒன்றரை மாதங்கள் தங்கியிருந்து அவர்களுக்கு தியானம், தாரணை, சாதனைகள் ஆகியவற்றில் பயிற்சி அளித்தார். அங்கு சுவாமிஜி நடத்திய வகுப்புகளின் விஷயங்கள் அனைத்தும் புத்தக ரூபமாக வெளிவந்துள்ளன. ஒரு நாள் இங்கே சந்நியாச வாழ்க்கையைப்பற்றி நடந்த ஆராய்ச்சியின் விளைவாக சுவாமிகள் ஆழ்ந்த சிந்தனையில்

மூழ்கியவராய் தமது அறையினுள் சென்றார். சிறிது நேரம் கழித்து வந்து, அவ்ரால் இயற்றப் பட்ட “சந்நியாசி கீதம்” என்ற பாடலை எல்லோருக்கும் படித்துக் காட்டினார்.

அமெரிக்காவில் வேதாந்த சங்கங்கள் நிறுவப் பட்டன. சில ஆடவர்களும் பெண்மணிகளும் இப் புதிய கருத்துக்களை ஏற்றுப் பயன் அடைந்தனர். சில நூல்களும் வெளியிடப்பட்டன. பிரசங்கத் தைப் கேட்கவந்தவர்களின் எண்ணிக்கையும் நாளாவட்டத்தில் அதிகமாயிற்று. இங்கு தமது தொண்டுகள் வேருன்றி விட்டதென சுவாமிஜியும் உணர்ந்தார். “வேதாந்த உபதேசத்தை நாங்களும் கேட்கவேண்டும். இப்புதிய பரந்த சமயத்தின் கொள்கைகளை நாங்களும் கற்க வேண்டும்,” என்று இவ்வமயம் இங்கிலாந்திலிருந்து ஓர் அழைப்பு வந்தது.

பிரான்ஸ் வழியாக சுவாமிஜி இங்கிலாந்தை அடைந்தார். லண்டன் மாநகரில் தங்கினார். அவர் ஆங்கிலேயர்கள் என்றால் அடிமை பாரத தேசத் தின் மக்களைச் சுரண்டுகிறவர்கள் என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நாளாவட்டத்தில் அக் கருத்து முற்றிலுமே தவறானது, பொதுவாக ஆங்கிலேய ஆடவர்களும் பெண்டிர்களும் உயர்ந்த குணங்கள் வாய்ந்த பெருமக்கள் என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். சுவாமிஜி மேற்கொண் டுள்ள பணியில் உதவ அவர்களும் முன் வந்தனர்.

பிரசங்கங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். “ஞான யோக” பிரசங்கம் ஆரம்பமாயிற்று. உபநிஷதங்களில் உள்ள ஆத்ம தத்துவம், சுவாமிஜியினுடைய பரந்த நோக்கையும், அவர் விஷயங்களை விஞ்ஞான ரீதியில் யுக்தி பூர்வமாக எடுத்துக்கூறும் தன்மையையும் கண்டு, ‘சமயம்’ என்றால் வெறும் நம்பிக்கை மாத்திரமல்ல, சமயம் என்பது சுய அநுபூதி, என்று இப்பொழுதான் அவர்களுக்குச் சமயத்தைப் பற்றிய உண்மையான கருத்துக்கள் புலப்பட்டன. மனத் தெளிவும் பெற்றனர்.

கூட்டத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாள் ஒரு மாது சுவாமிஜியிடம், “நீங்கள் சொல்லுவது அனைத்தையும் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை” என்றனள். சுவாமிஜி புன்சிரிப்புடன் “இன்று உன்னால் புரிந்துகொள்ள இயலாவிட்டால், நாளை இயலும்” என்று கூறினர். இப்பெண்மணிதான் மிஸ் மார்கரெட் நோபில். இவ்வம்மையார் பிறகு சுவாமிஜியின் அழைப்பிற்கு இணங்கி, சகோதரி நிவேதிதை என்ற பெயர் பூண்டு, பாரத நாட்டின் சேவைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து, அளவில்லாக் கீர்த்தி பெற்றாள். இங்கிலாந்தில் நடந்த பிரசாரத் தொண்டை தொடர்ந்து நடத்தும் பொறுப்பை சில ஆங்கிலேய நண்பர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு அட்லாண்டிக் மஹா சமுத்திரம் வழியாக சுவாமிஜி மீண்டும் அமெரிக்காவை அடைந்தார். இங்கும் வேதாந்தத் தொண்டு செவ்வனே நடந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டார்.

மூன்றரை ஆண்டுகள் மேல் நாட்டில் கழிந்து விட்டன. “நாட்டிற்குத் திரும்பி வாருங்கள். இங்கு தாழ்ந்து கிடக்கின்ற பாரத நாட்டை தட்டி எழுப்பு வதற்காக வாருங்கள்,” என்று பாரத தேசத்தி லிருந்து அடிக்கடி கடிதங்கள் வந்துகொண்டே யிருந்தன. “பாரத நாட்டை விழித்தெழச் செய்வ தற்காகத்தான் இங்கு எனது உயிரைக் கொடுத்து உழைக்கின்றேன். இங்கு ஓர் ஆண்டு ஆற்றும் பணி, பாரத நாட்டிலே முந்நூறு ஆண்டுகள் செய் கின்ற தொண்டிற்குச் சமம் ஆகும்,” என்று பதில் எழுதினார் சுவாமிஜி.

அமெரிக்காவில் மெல்லிய பஞ்சடைத்த பட்டு மெத்தைமேல் ஓரிரவு சுவாமிஜி படுக்க நேர்ந்தது. அவர் படுக்கையை விட்டுக் கீழிறங்கி வெறும் தரையில் படுத்து அழுதுகொண்டே “இந்நாட்டில் செல்வம் குவிந்து கிடக்கின்றதே? என் தாய் நாட்டில் ஏன் அத்தகைய வறுமை? அதை எங்ஙனம் போக்க முடியும்?” என்றெல்லாம் சிந் திக்கலானார். “கொடுக்கல் — வாங்கல், இந் நாட்டிலுள்ள சம்பத்தையும், விஞ்ஞானயந்திரங் களையும் பெறவேண்டுமானால் ஏதாவது அவை கட்குப் பதிலாகக் கொடுக்கவேண்டும்? பாரத நாட்டிலும் பிறருக்கு அள்ளி அளிக்கக்கூடிய ஒரு பெருமை வாய்ந்த பொருள் உண்டு. அதுதான் பாரமார்த்திகப் பெரும் செல்வம்” என்று அவருடைய உள்ளத்திலிருந்தே சுவாமிஜி பதிலையும் பெற்றார்.

மேல் நாட்டில் பிரசாரம் செய்வதற்கென்று சுவாமிஜி தனது சகோதர சீடர்களில் இருவரை அழைத்தார். சுவாமி சாரதானந்தரை அமெரிக்கா விலும் சுவாமி அபேதானந்தரை லண்டனிலும் பாரமார்த்திகத் தொண்டாற்ற அமர்த்திவிட்டு 1896-ம் வருட இறுதியில் தமது நான்கு ஆங்கில சிஷ்ய-சிஷ்யைகளோடு ஐரோப்பா மார்க்கமாக பாரத நாட்டிற்குப் பிரயாணமானார்.

சுவாமிஜி

திக்கவிஜயம் முடித்து, மேல் நாட்டில் அன்னை பராசக்தியின் தொண்டுகளை ஆற்றிவிட்டு, பாரோங்கும் புகழுடன் சுவாமிஜி தாய்நாடு திரும்புகின்றார். ஆயிரம் ஆண்டுகளாய் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் கிடந்த ஒரு சமுதாயம் விழிப்படைகின்றது.

1897-ம் வருடம் ஜனவரி மாதம் 15-ந்தேதி சுவாமிஜி இலங்கையை வந்தடைந்தார். அங்கிருந்து “கொழும்பு முதல் அல்மோரா வரையில்” என்ற பிரசித்தி பெற்ற அவருடைய சொற் பொழிவுகள் ஆரம்பித்தன. இலங்கையில் பல்வேறு இடங்களில் இந்து பௌத்தர்களுக்கிடையில், சமயத்தின் அடிப்படையான கருத்துக்களை தெளிவுபடுத்திப் பேசினார். அதன் பின்னர் அவர் சுவர்க்கத்தையும் விட அதிபவித்திரமானது எனக் கருதுகின்ற இந்த புனித பூமியாகிய பாரத நாட்டின் மண்ணில் தம் திருவடிகளை வைத்தார். அந்த இடத்தில் சுவாமிஜியின் சீடராகிய

ராமநாதபுரம் ராஜா பாஸ்கரசேதுபதி, இவ்வைபவத்தின் ஞாபகார்த்தமாக வெற்றித் தூண் ஒன்றை நாட்டினார்.

ராமநாதபுரம், மதுரை, கும்பகோணம் ஆகிய இடங்களில் பிரசங்கம் செய்துவிட்டு சுவாமிஜி சென்னை சேர்ந்தார். அங்கு சுவாமிஜியை வரவேற்பதற்காக மிக விமரிசையான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. சென்னை வாசிகள்தானே முதன் முதலில் சுவாமிஜியின் பெருமையை உணர்ந்தவர்கள் ! அவர்கள்தானே சுவாமிஜியை ஊக்கப்படுத்தி அமெரிக்காவிற்கு அனுப்பப் பெரும் முயற்சி செய்தவர்கள் ! ஆகவே, அவர்கள் சுவாமிஜியின் தொண்டுகளைச் செய்வதற்கு, நாலா பக்கங்களிலுமிருந்து உற்சாகத்துடன் எழுந்தனர்.

அங்கு சென்றதும் சுவாமிஜி சென்னை வாசிகளிடம் தன்னையே ஒப்படைத்து விட்டார். எங்குமே பெருவிழா போன்று தென்பட்டது. வழியெல்லாம் சிங்கார பந்தல்களும் தோரணங்களும் ! இளைஞர்களெல்லாம் சுவாமிஜியிருந்த வண்டியை இழுக்கலானார்கள். பெண்களெல்லாம் தத்தம் வீடுகளின் முன்னர் சுவாமிஜிக்கு ஆலாத்தி எடுத்தனர். ஒரு பெரிய வரவேற்பு உற்சவம் ! பெரிய சேனாதிபதி ஒருவர் யுத்தத்தில் வெற்றி கண்டு வாகைசூடி திரும்புகிறார்.

இந்தக் குதூகலமான விழா இரவு பகலாக ஒன்பது தினங்கள் நடந்தது. பிரதி தினமும் மாலையில் சுவாமிஜியின் பிரசங்கங்கள் நடந்தன.

விழித்தெழுந்த நாட்டிற்கான எதிர்காலத் திட்டங்கள் அவருடைய சொற்பொழிவுகளில் மலிந்து கிடந்தன. தேச முன்னேற்றத்திற்காகத் தங்களை அர்ப்பணம் செய்துகொண்ட பல தேசபக்தர்கள் சுவாமிஜியின் பிரசங்கங்களைப் படித்து மிக மகிழ்ந்தனர்.

“இன்னும் ஐம்பது ஆண்டுகட்கு நீங்கள் பிறந்த இத் தாய்நாடுதான், நீங்கள் பூஜிக்கும் தெய்வமென்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டு எழுந்திருங்கள்” என்று சுவாமிஜி ஒரு பிரசங்கத்தில் பகர்ந்தார். “தேசபக்தியென்றால் தேசமக்களிடத்தில் இன்பாக விருப்பது; அவர்களுடைய துக்க நடுநிலையைப் போக்கடிப்பது; அவர்கள், கல்விக்கான ஏற்பாடுகளை செய்வது; இறுதியாக அவர்களை முன்னேற்றம் அடையச் செய்தல் இவைகள்தான்.” என்று மொழிந்தார்.

சென்னை பக்தர்கள் சுவாமிஜி அங்கேயே தங்க விரும்பினார்கள். அவர்களுடைய மனத்திற்குகந்த சந்நியாசி ஒருவரை சென்னைக்கு வெகு சீக்கிரம் அனுப்புவதாக வாக்குறுதி செய்தார். இங்கிருந்து நேராக வங்காளத்திற்குச் செல்லல் வேண்டும். வங்கத்து இளைஞர்களை விழிப் படையச் செய்ய வேண்டாமா! வங்க மக்களிடையே கருணை உண்டு; அறிவும் இருக்கின்றது; ஆனால் உடலோ மிகவும் பலஹீன மடைந்துள்ளது. இட்ட காரியத்தைப் பூரணமாக முடிக்கக் கூடிய ஆற்றல் அவர்களிடத்திலை; மன உறுதி இல்லை. வங்காள இளைஞர்களுடைய

எலும்புகளைக்கொண்டு ஒரு வஜ்ஜிராயுதம் தயார் செய்ய வேண்டும்; அதைக் கருவியாகக் கொண்டு பாரத நாட்டை அடிமைத் தளத்திலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும்; என்று சுவாமிஜி திட்டமிட்டார்.

சென்னையிலிருந்து கடல்மார்க்கமாக பெப்ருவரி மாத இறுதியில் சுவாமிஜி கித்தர்ப்பூர் துறைமுகத்தை அடைந்தார். அங்கிருந்து தனி ரெயிலில் சியால்தா ஸ்டேஷனுக்கு அவர் அழைத்துவரப்பட்டார். சுவாமிஜி பிறந்த இடமாகிய கல்கத்தா, தான் பெற்றெடுத்த தயனனை வரவேற்க எழுந்தது. ஆறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் யாருக்குமே தெரியாத ஒரு தேசசஞ்சாரி வேஷத்திலே எவரும் அறியாதவாறு சென்றார். இன்று உலகை ஒரு புதிய பாதையில் நடத்துகின்ற வராய், பாரதத்திற்கு புதியதோர் விழிப்பை அளிக்கும் மந்திரத்தை போதிப்பவராய் உலகை வென்ற வீர விவேகானந்த ரூபத்தில் திரும்பியுள்ளார்! சியால்தா ஸ்டேஷனில் வண்டி வந்து நின்றவுடன் மக்களிடையே கடல் ஒலி போன்ற பலத்த கரகோஷம் எழுந்தது. சுவாமிஜி தனது இருகரங்களையும் குவித்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டவண்ணமாய் வண்டியை விட்டுக் கீழிறங்கினார். மக்கள் போட்ட நறுமலர் மாலைகள் அவர் திருவுருவத்தை மறைத்துவிட்டன.

அம்மங்களகரமான அவருடைய ஊர்வலம் ஹரிசன் வீதி வழியாகச் சென்றது. குதிரைகளை வண்டியிலிருந்து அவிழ்த்துவிட்டு அவ்

வண்டியை இளைஞர்களே இழுத்துச் சென்றனர். ரிப்பன் கல்லூரியில் ஓர் மாபெரும் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் மக்களுடைய உற்சாகமேலீட்டினால் ஏற்ப்பட்ட குழப்பத்தைக் கண்டு சுவாமிஜி இரண்டொரு வார்த்தைகளை மாத்திரம் பேசி, தனது நன்றியைக் கூறி முடித்தார்.

பின்னர் சுவாமிஜியும் அவருடைய மேனாட்டு சிஷ்ய பக்தர்களும் பாக்பஜாரிலுள்ள பசுபதி வசவின் இல்லத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டார்கள். சுவாமிஜியின் சகோதர சீடர்களும் மற்றும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய கிரகஸ்த பக்தர்களும் அநேக காலத்திற்குப் பிறகு அவர்களுடைய நரேனைச் சந்தித்து பெரும் குதூகலம் அடைந்தனர். “அது ஒரு காலம், இது ஒரு காலம்” என்ற சிறு சொற்களை மாத்திரம் சுவாமிஜி பகர்ந்தார். பின்னர் அவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் எப்படி உண்மையாயுள்ளன என்பதை எல்லோருக்கும் நினைவு படுத்தினார்! நம் நாட்டிலும், மற்றும் பிற நாடுகளிலும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் அவரைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுகின்றனர். அவர்களது வாழ்க்கையின் லக்ஷிய புருஷராக ஏற்றுள்ளனர். அவருடைய விரிந்த கோட்பாடுகளைக் கண்டு மக்கள் வியப்படைகின்றனர்” என்று கூறினார்.

அன்று மாலை யில் மேனாட்டு சீடர்களை கோபால் லால் சீலினுடைய பூங்காவில் தங்குவதற்

கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு சுவாமிஜி தக்ஷிணேசுவரத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள ஆலம்பஜார் மடத்தில் தனது சகோதர சீடர்களோடு வசிக்கச் சென்றார். பாரநாகோரிலிருந்து மடம் இங்கு மாற்றப்பட்டு இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

தங்கள் மத்தியில் சுவாமிஜியைப் பெற்ற சகோதர சீடர்கள் மிக மனமகிழ்ந்து அல்லும் பகலும் அவரைச் சூழ்ந்து அளவளாவினார்கள். சில சமயங்களில் சுவாமிஜி தமது திக்விஜயத் தைப்பற்றிக் கூறுவார்; சகோதர சீடர்கள் மற்றச் சமயங்களில் இதுகாறும் மடம் எப்படி நடத்துப்பட்டு வந்ததென்று, எத்தனை புதிய புதிய இளைஞர்கள் மடத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளனர் என்பதையும் சுவாமிஜிக்கு எடுத்துக் கூறினார்கள்.

பிரதிதின மாலையும் சுவாமிஜி கோபால் லால் சீல் நந்தவனத்திற்குச் சென்று தனது மேல்நாட்டுச் சீடர்களைப் பார்த்து வருவதுண்டு; கல்கத்தா விலிருந்து தன்னை தரிசிக்க வருபவர்களுடன் சம்பாஷிப்பதும் உண்டு. இவ்வமயம் கல்கத்தா மக்கள் சுவாமிஜிக்கு ஓர் பெரிய வரவேற்பு அளித்தனர். அவ்வரவேற்பிற்கு உணர்ச்சி ததும்ப தனது மனத்தைவிட்டு, “நானும் ஒரு சமயம் இக்கல்கத்தா வீதிகளிலே விளையாடியுள்ளேன். கல்கத்தா விலுள்ள இளைஞர்கள் என்னைவிட பல மடங்கு பெருமக்களாக வேண்டுமென்பது எனது அவா. எனது வாழ்க்கையின் உயர்ந்த லக்ஷியமாகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவரைப் பற்றி உங்கள்

முன்னிலையில் எடுத்துக் கூறுகின்றேன். இந்த லக்ஷியத்தை நீங்கள் மேற்கொண்டு நடந்தால் நமது சமூகம் அதிஉன்னத நிலையை அடையும்'' எனப் பதில் அளித்தார். சில நாட்களுக்குப் பின்னர் ஸ்டார் தியேட்டரில் சுவாமிஜி வேதாந்த சம்பந்தமான சொற்பொழிவாற்றி பாரத நாட்டின் சமயம் அதுதான் என்று ஐயம் திரிபற எடுத்து விளக்கினார். இவ்வமயம் சுவாமிஜியின் உடலை பரிசோதனை செய்த டாக்டர்கள் அவருடைய உடல் நலமானது பெரும் அலைச்சலால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதென்று கூறினார்கள். ஆகவே அவர் ஜனசஞ்சாரம் அதிகமில்லாத ஓர் குளிர்ச்சி யான இடத்தில் முழு ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வது அவசியம் என்றும் கூறினார்கள்.

சகோதர சீடர்கள் அவரை வற்புறுத்தி டார்ஜிலிங்கிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கு செல்வதற்கு முன்னர் அவர் சென்னை வாசிகளுக்கு வாக்குறுதி அளித்தபடி சுவாமி ராமகிருஷ்ணனத் தரை அங்கு அனுப்பிவைத்தார். டார்ஜிலிங்கில் கூட சுவாமிஜிக்கு ஓய்வு கிடைக்கவே இல்லை. சுவாமிஜி ஆரம்பித்துள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ண இயக் கத்தை எவ்வாறு எதிர்காலத்தில் தொடர்ந்து நடத்தலாம் என்பதைப்பற்றி சுவாமி பிரம் மானந்தரிடமும் கிரிஷ் சந்திர கோஷரிடமும் ஆலோசிக்கலானார்.

ஒரு மாதத்திற்கு பின்னர் திரும்பி வந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய பக்தர்கள் அனைவரையும்

ஒருங்கு சேர்த்து பாக்கபஜாரில் உள்ள பலராம் வசுவின் இல்லத்தில் ஓர் கூட்டம் கூட்டுவித்தார். உலக நன்மைக்காக 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம்' ஸ்தாபிப்பதென்று முடிவாயிற்று. அதுதான் ஆங்கிலத்தில் 'ராமகிருஷ்ண மிஷன்' என்ற பெயரோடு உலகப் பிரசித்தி பெற்றுள்ளது இன்று. சந்நியாசி பக்தர்களைக் கொண்டு ஏற்கனவே ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் ஆரம்பிக்கப்பட்டாயிற்று. தவம், சாஸ்திர ஆராய்ச்சி, தியான சாதனைகள், பரோபகாரத் தொண்டு, இதன் மூலமாக வாழ்க்கையை மேன்மைப் படுத்தவேண்டும். 'ஆத்மனோ மோக்ஷார்த்தம், ஜகத்ஹிதாயச' என்பது மடம், சங்கம் ஆகிய வற்றின் குறிக்கோளாயிற்று.

இச்சமயம் நாட்டின் பல பாகங்களில் வறுமைப் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. சுவாமிஜியின் சகோதர சீடரும், அவர் இமாலயத்தில் சஞ்சரித்த பொழுது அவருக்கு உறுதுணையாகவிருந்தவரும் ஆகிய சுவாமி அகண்டானந்தரைக் கொண்டு மூர்ஷிதாபாத் ஜில்லாவில் பஞ்ச நிவாரணத் தொண்டு ஆரம்பித்து வைத்தார். சுவாமிஜி அதனால் மகிழ்ச்சி அடைந்து அகண்டானந்தருக்கு உதவியாகத் தொண்டர்கள் சிலரை அனுப்பியதுமன்றி பணமும் அனுப்பி வைத்தார். பாரத நாட்டின் இதர பாகங்களிலும் இந்த வறுமைப் பஞ்சத்தை நீக்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்தார்.

மடம், மிஷன் ஆகியவற்றின் தொண்டுகளின் பொறுப்பை சுவாமி பிரம்மானந்தரிடம் ஒப்ப

டைத்துவிட்டு சுவாமிஜி மீண்டும் இமாலயத்தை நோக்கி அல்மோராவில் சிறிது ஓய்வு எடுக்கலாம் என்னும் நோக்கத்துடன் சென்றார். ஆனால் இமாலயத்தில் அமைதியாக தியான சாதனைகளைப் பழகுவதற்கு ஒரு ஆச்ரமத்தை நிறுவுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய தொடங்கினார். சிறிது கூட ஓய்வு பெறவில்லை. நானூ பக்கங்களிலிருந்தும் பிரசங்கங்கள் செய்யும்படி வேண்டி அழைப்புகள் வந்த வண்ணமாகவிருந்தன. அல்மோராவில் சில உபந்நியாசங்கள் நிகழ்த்திவிட்டு பஞ்சாபிற்கு சென்றார். அவருடைய ஆங்கிலேய பக்தர் கேப்டன் ஸேவியரும் அவருடைய தர்ம பத்தினி 'மதர்' ஸேவியரும் இமாலயத்தில் ஆஸ்ரமம் தொடங்குவதற்கு அவர்களது மனத்திற்கேற்ற ஓரிடத்தைப் பெற்றார்கள்.

லாகூரில் உபந்நியாசங்கள் செய்த பின்னர் சுவாமிஜி காஷ்மீரம், ராஜபுதனம் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று கல்கத்தாவிற்குத் திரும்பினார். இங்கு கங்கா தீரத்தில் உள்ள பேலூர் கிராமத்தில் ஒரு வீடு வாடகைக்கு எடுக்கப் பட்டது. 1898-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் அங்கு ஒரு மடம் ஸ்தாபிதம் செய்யப்பட்டது. இவ் வீட்டிற்கு அருகிலே நிரந்தரமான மடம் ஒன்று விரைவில் ஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டது. இந் நிலத்தில் பழைய வீடு ஒன்றிருந்தது; அதை சீர்திருத்தம் செய்து சுவாமிஜியின் அமெரிக்க நாட்டுப் பக்தர்களாகிய மிஸஸ் ஒலிபுல், மிஸ் ஜோசபீன் மக்ளோட் ஆகியோர் வாசம் செய்தார்கள்.

சுவாமிஜியின் ஆங்கிலேய மிஸ் முல்லரும், மிஸ் நோபிலும் அடிக்கடி அங்கு வந்து சென்றனர்.

சுவாமிஜி, மிஸஸ் ஒலிபுல் அம்மையாரை 'தீரமாதா' என்றும் மிஸ் ஜோசபீன் மக்ளோட் அவர்களை "ஜயா" என்றும் அழைப்பதுண்டு. மார்கரேட் நோபிள் அம்மையாருக்கு பிரமச்சரிய தீக்ஷ அளித்து சகோதரி நிவேதிதை என்ற பெயரைச் சூட்டினார். மிஸ் முல்லரும், தீரமாதாவும் பேலூர் மடத்தை நிறுவுவதற்கு சுவாமிஜிக்குப் பண உதவி செய்தார்கள். ஜயா, ஆலோசனையையும் உற்சாகத்தையும் சுவாமிஜிக்கு அளித்து வந்தார். நிவேதிதை தமது வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்தார்.

இந்த மேனாட்டு பக்தர்கள் பாரத நாட்டைக் காண்பதற்கும், அதை நேசிப்பதற்கும் அதற்கு தொண்டாற்றுவதற்குமே வந்தார்கள். இத்தருணம் கல்கத்தாவில் பிளேக் தொற்றுநோய் காணப்பட்டது. சுவாமிஜியின் கட்டளையைமேற்கொண்டு சகோதரி நிவேதிதை இச்சேவையின் முழுப் பொறுப்பையும் தானே ஏற்று பலரும் கண்டு வியக்கும் முறையில் தொண்டாற்றினார்.

சுவாமிஜி இம்மேனாட்டு பக்தர்களை அழைத்துக் கொண்டு பாரத நாட்டைக் காட்டச் சென்றார். காஷ்மீரத்தில் சில நாட்களைக் கழித்துவிட்டு சகோதரி நிவேதியையுடன் அமரநாத்திற்குச் சென்றார். இங்குதான் சுவாமிகள் தமது திருத் தொண்டுகள் யாவும் முடிவுற்றன என்பதை உணர்ந்தார். க்ஷீரபவானி ஆலயத்தில் ஒரு அற்புத

மான அநுபவத்தைப் பெற்றார். அதனால் அவர் தமது மண்ணுலக வாழ்க்கை முடிவுறும் காலம் நெருங்கிவிட்டதை உணர்ந்தார்.

ஆச்சாரிய விவேகானந்தர், தலைவர் விவேகானந்தர் என்றதெல்லாம் மறைந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் திருவடிகளில் அமர்ந்து ஆத்மானுபூதி பெற்ற அதே நரேந்திரநாத், தாம் யார் என்பதை அப்பொழுது உணர்ந்தார். “என்னை இப்பிறவிப் பெருங்கடலிலிருந்து கடத்திச் செல்வாய், சிவனே” என்ற பாட்டைப் பாடினார்.

சுவாமிஜி மனம் முன்னர் போன்று தொண்டுகளிலோ, சேவைகளிலோ செல்லவில்லை. சம்பாஷிப்பதிலோ, பிரசங்கம் செய்வதிலோ அவருக்கும் உற்சாகம் குன்றி விட்டது. ஆனால் அவர் ஆரம்பித்த தொண்டுகளை மட்டும் ஒருவாறு உருவாக்கி வைக்க முயன்று கொண்டிருந்தார். ஸேவியர் தம்பதிகள் ஹிமாலயப் பிரதேசத்தில் மாயாவதி ஆசிரமத்தை நிறுவினர். அங்கிருந்து ‘பிரபுத்த பாரதம்’ என்ற ஆங்கில மாத சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. இதை வெளியிடும் பொறுப்பை சுவாமிஜியின் சீடர்களில் ஒருவராகிய சொரூபானந்தர் ஏற்றுக் கொண்டார். அந்த நன்னாளிலேயே பேலூர் மடமும், நிவேதிதை பெண்கள் பாடசாலையும் ஸ்தாபிக்கப் பெற்றன. அதன் பின்னர் சுவாமிஜியின் சகோதர சீடர்களில் ஒருவராகிய சுவாமி திரிகுண தீதானந்தர் கல்கத்தாவிலிருந்து “உத்போதன்” என்ற வங்காள மாதப் பத்திரிகையை வெளியிடும் பொறுப்பை ஏற்றார். மூர்ஷிதாபாத் பஞ்ச நிவா

ரணத் தொண்டிற்குப் பிறகு சுவாமி அகண்டானந்தர் அங்கே ஓர் அநாதை ஆச்ரமத்தை நிறுவினார். சென்னையில் சுவாமி ராமகிருஷ்ணனந்தரின் சேவைகள் மேன்மேலும் விரிந்து கொண்டிருந்தன. காசியிலும் இரு ஆச்ரமங்கள் தோன்றலாயின.

பாரதநாட்டில் சுவாமிஜி ஆரம்பித்த இயக்கம் செவ்வனே இயங்கி வருவதைக் கண்டு பேரானந்தம் அடைந்தார். மீண்டும் ஓர் தடவை ஐரோப்பா அமெரிக்கா ஆகிய இடங்களுக்குச் செல்ல விரும்பினார். இதற்கு முன்பே சுவாமி பிரம்மானந்தருக்கு உதவியாக இருக்க சுவாமி சாரதானந்தரை இந்தியாவிற்குத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டார். அவருக்குப் பதிலாக சுவாமி துரியானந்தரை தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு அமெரிக்கா புறப்பட்டார். சகோதரி நிவேதிதையும் அவர்களுடன் சென்றார்.

கப்பலிலே சென்று கொண்டிருக்கையிலும் ஐரோப்பாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்த காலத்திலும் சுவாமிஜி—‘பரிவிராஜக,’ ‘கிழக்கும் மேற்கும்’ என்ற இரு நூல்களை எழுதி முடித்தார். இவைகள் உத்போதன் பத்திரிகையில் முதன் முதல் வெளியிடப்பட்டன. இவ்விரண்டு நூல்களும் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவைகளாய் நன்கு பாராட்டப்பட்டும், பலரால் படிக்கப்பட்டும் வருகின்றன.

இங்கிலாந்தில் சில நாட்கள் தங்கிய பிறகு சுவாமிஜி அமெரிக்காவை அடைந்தார். பழைய நண்பர்கள் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். ஆனால்

இவர் பழைய விவேகானந்தர் அல்லர். ஒரு புதிய மனிதராகத் தென்பட்டார். அவர் உடல் நலிந்திருந்தது. ஆனால், உள்ளமோ உச்சநிலையை நோக்கினதாகத் தோன்றிற்று. அவருடைய இரு கண்களும் ஜோதி மயமாக விளங்கின. கிழக்கு அமெரிக்காவில் நியூயார்க் பட்டணத்தில் வேதாந்தப் பிரசாரம் சுவாமி அபேதானந்தரால் வெற்றி கரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆகவே சுவாமிஜி துரியானந்தரை மேற்குப் பாகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கிருந்த பர்வத சிகரங்கள் சுவாமிஜியின் மனத்தில் ஹிமாலயப் பிரதேசத்தை ஞாபக மூட்டின. இத்தடவை இங்கு வேதாந்த சம்பந்தமான சொற்பொழிவுகள் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டன. இதைத் தவிர, பாரத நாட்டின் பண்டைய புராணங்கள் பற்றியும் கீதையைப் பற்றியும் உபந்நியாசங்கள் நடந்தன. 'கடவுள் தூதர் கிறிஸ்து,' 'எனது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்' என்பன பற்றியும் பேசினார். 1900-ஆம் ஆண்டு பாரீஸ் நகரில் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கான ஓர் மஹாசபை கூடிற்று. இந்து சமய சரித்திர சம்பந்தமாகப் பிரசங்கம் செய்வதற்கு சுவாமிஜி அழைக்கப்பட்டிருந்தார். மிகச் சொற்ப காலத்திற்குள் சுவாமிஜி பிரெஞ்சு பாஷையைக் கற்றுக் கொண்டு அம்மொழியிலேயே பிரசங்கம் செய்தார். அங்கு அவர் இந்து தர்மத்தைப் பற்றி அநேகரிடத்திலிருந்த தப்பான அபிப்பிராயங்களை மாற்றி உண்மையை உணர்ந்து கொள்வதற்கான முயற்சிகளையும் எடுத்துக் கொண்டார்.

ஐரோப்பாவிலுள்ள பல இடங்களைப் பார்த்து விட்டு எகிப்து வழியாக பாரத நாட்டிற்கு சுவாமிஜி திடீரென திரும்பி வந்து சேர்ந்தார். காப்டன் ஸேவியர் ஹிமாலயத்தில் விண்ணுலகெய்திய செய்தி கிடைத்தது. உடனே அவர் 'மதர்' ஸேவியர் அம்மையாருக்கு ஆறுதல் கூறுவதற்காக அங்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அவ்வம்மையார் தமக்கு ஏற்ப்பட்டுள்ள துக்கத்தை சகித்துக் கொண்டு ஆஸ்ரமத் தொண்டுகளில் உற்சாகமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். மாயா வதி ஆஸ்ரமத்தில் சில நாட்கள் தங்கிய பின்னர் பேலூர் மடம் திரும்பினார் சுவாமிஜி.

இங்கு மடத்தில் அலுவல்கள் அனைத்தும் செவ்வனே நடந்தேறுவதைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். கிழக்கு வங்காளத்திலிருந்து அழைப்புகள் வந்த வண்ணமாக இருந்தன. இதைத் தவிர சுவாமிஜியின் அன்னையாருக்கு ஒரு தடவை தீர்த்தயாத்திரை செல்ல வேண்டுமென்ற அவாவும் இருந்தது. அவர் டாக்கா நகரத்தில் பல சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி விட்டு கிழக்கு வங்காளத்திலும் அஸ்ஸாமிலுமுள்ள பல கேஷத் திரங்களைத் தரிசித்தார். காமக்கியா தரிசனம் ஆனதும் ஷில்லாங் சென்று, பின்னர் பேலூர் திரும்பினார். இன்னொரு தடவை சென்னை செல்ல வேண்டுமென விரும்பினார். ஆனால் உடல் நிலை குன்றியிருந்தபடியால் போக முடியவில்லை. மடம், மிஷன் ஆகியவற்றின் பொறுப்பையெல்லாம் சகோதர சீடர்களிடம் ஏற்கெனவே ஒப்படைத்திருந்தார். மனமோ அந்தர்முகமாயிற்று.

சிற்சில சமயங்களில் சிறு குழந்தையைப் போல் பறவை, மிருகங்களோடு விளையாடுவார். சில சமயங்களில் 'சந்தால்' பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த கூலியாட்களோடு பேசி மகிழ்வார். அவர்களுடைய சுக துக்கங்களைக் கேட்டு அறிவார். ஒருதினம் அவர்களுக்கு வயிரூர விருந்தளித்தார்.

நாளாவட்டத்தில் சுவாமிஜி அவர்களின் உடல் மிகவும் மெலிவதாயிற்று. ஆனால் அவருடைய உள்ளமோ சதா அகமுகப்பட்டிருந்தது. "நரேன், தான் யார்? எங்கிருந்து வந்துள்ளான்? என்பவைகளை எப்பொழுது அறிந்து கொள்கின்றானோ அப்பொழுது அவனுடைய உடல் நிற்காது" என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் முன்னரே கூறியிருந்தார். சுவாமிஜியின் இந்நிலையைக் கண்ட ஒரு சீடர் ஒரு நாள் அவரிடம் "சுவாமிஜி தாங்கள் யாவரென்பதை உணர்ந்து கொண்டீர்களா?" என்று கேட்டார். "எனக்கு அமரநாத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் இச்சா மிருத்யு வரத்தைத் தந்துள்ளார்" என்று கம்பீரமான குரலில் தெரிவித்தார். அதன் பின்னர் அச்சீடருக்கு சுவாமிஜியிடம் வேறெந்த கேள்வியையும் கேட்கத் தைரியம் வரவில்லை. ஒருநாள் பேலூர் மடத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள கங்காதீரத்தில் உலாவிக்கொண்டே "அக்கரையிலே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய இறுதிக் கருமம் முடிந்தது; இக்கரையில் இவ்வில்வ மரத்தடியில் என்னுடையது நடைபெறும்" என்று ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் கூறினார். அனைவருடைய மனத்திலும் ஒரு பயம் குடி

கொண்டது. மேலும் பலவிதமான அலுவல்களைப் பற்றி சுவாமிஜி பலருக்கு உணர்த்தி—“இம்மடமானது எத்துணைப் பெரியதாக ஆகப் போகின்றது. இங்கு எத்தனையோ மக்கள் தங்களது ஆத்மலாபத்தை நாடி வருவார்கள். இதனுடைய கொள்கைகள் உலகெங்கும் பரவி நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் நிலைத்திருக்கும். பாரத நாட்டின் அத்தியாத்மீகப் பெருநிலை உலக சரித்திரத்திலேயே ஓர் புதிய அத்தியாயமாக விளங்கப் போகின்றது” என்றார்.

ஒரு சமயம் கங்கைக் கரையில் உலாவிக் கொண்டே, “இந்த விவேகானந்தர் எப்படி மறைந்தார் என்பதை மற்றுமோர் விவேகானந்தர் இருந்தால் அவர்தான் அறிவார். காலக் கிரமத்தில் அநேக விவேகானந்தர்கள் தோன்றுவார்கள்” என்று தானாகப் பேசிக் கொண்டு போனார். சிறிது தூரத்திலிருந்து சுவாமி பிரேமானந்தருக்கு இவ்வார்த்தைகள் கேட்டன. சுவாமிஜியின் சிந்தனையை கலைக்க மனம் இன்றி, அவர் சற்று விலகிச் சென்றுவிட்டார்.

1902-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 4-ம் தேதிகாலை யிலிருந்தே சுவாமிஜி பெருமகிழ்ச்சியுடையவராய் காணப்பட்டார். அனைவருடனும் சந்தோஷமாகப் பழகினார். ஸ்நானம் ஆனதும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய ஆலயத்தினுட் சென்று நீண்ட நேரம் தியானம் செய்தார். பின்னர் மதுரமான குரலில் பாடிக் கொண்டே வெளி வந்தார். சகோதர சீடர்களுடனும், மற்றும் தனது சீடர்களுடனும் உட்கார்ந்து மத்தியான உணவை ஏற்றார். அன்று

பிற்பகல் சாஸ்திர பாடம் ஆனதும் கிரான்ட் டிரங்கு ரோடில் உலாவி விட்டு வந்தார். அவருடைய சரீரத்தில் யாதொருவிதமான களைப்பும் காணப்படவில்லை. சூரிய அஸ்தமான சமயம் தகஷிணேசுவர பக்கம் நோக்கியவாறு, “ஓ மனமே உனது சொந்த இடத்தை அடைவாயாக” என்ற கருத்து அடங்கிய ஒரு பாட்டை மெதுவாகப் பாடினார். சுவாமிஜி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை முதல் தடவை சந்தித்தபொழுது இப்பாடலைத்தான் அவர் முன்னிலையில் பாடினார். பிறகு தியானத்தில் அமர்ந்தார். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அசாதாரண குழந்தையின் குரலில் “அம்மா, அம்மா” என்று அழைக்கும் சத்தம், அறைக்கு வெளியிலிருந்த, சுவாமிஜிக்குச் சேவை புரியும் சீடரது காதுகளில் விழுந்தன. உள்ளே சென்று பார்த்தார் அச்சீடர். மகவு அன்னையின் மடியில் பேருறக்கம் கொண்டுவிட்டது !

ஒரு நூறு ஆண்டுகட்குப் பின்னர்

இந்த சுவாமி விவேகானந்தர் யார் ? எங்கிருந்து வந்தார் ? எப்படி சென்றார் ? எங்கு சென்று விட்டார் ? இவ்விதமான கேள்விகளை மக்கள் முன்பும் கேட்டனர் ! இன்றும் கேட்கிறார்கள் ! எக்காலத்திலும் கேட்பார்கள் ! இதற்குப் பதில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பகர்ந்துள்ளார். சுவாமி விவேகானந்தரும் கூறியுள்ளார். “மற்றொரு விவேகானந்தர் இருந்தால்தான் இந்த விவேகானந்தர் எப்படிச் சென்றார் என்பதை அறிவார்.”

புற உலகில் இன்று நாம் காண்பது இதுதான் —பாரத நாட்டின் ஆயிரம் ஆண்டு கால உறக்கம் கலைந்தது. சுவாமிஜி கூறியது போல் ஐம்பது ஆண்டுகட்குள்ளேயே பாரத மக்கள் தங்களது அடிமைத் தனத்தை உதறித் தள்ளி விட்டார்கள். ஆனால் பாரத நாட்டுப் பாமர மக்களிடையே இன்னும் துக்கம் நீங்கியபாடாக இல்லை. அவர்களுடைய கல்வி அறியாமை இன்னும் ஒழிந்ததாகக் காணோம். இவர்களுக்குச் செய்யும் சேவை தான் ‘‘யுகதர்மம்’’ என்றார் சுவாமிஜி. இவர்கள் முன்னேறினால்தான் நமது நாடு உயர்நிலையை அடையும்.

பாரத நாட்டிற்கு அப்பாலுள்ள பிற நாடுகளிலும் புரட்சிகரமான மாறுதல் ஏற்படலாயின. ‘‘எரிமலையின் மேல் இருந்து நடுங்கிக் கொண்டிருப்பவைகள் போல் இருக்கின்றன மேல் நாடுகள் யாவும்’’ என்று சுவாமிஜி அன்று தீர்க்க தரிசனத் தோடு பகர்ந்த மொழிகளை, யுத்தத்திற்கு மேல் யுத்தம் நடந்து, நிரூபித்து விட்டன. விஞ்ஞான சாஸ்திரமானது, சமயக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்தாலன்றி, உலகில் நிலையான அமைதி நிலவாது; மக்களும் மேன்மையடைய மாட்டார்கள். வினையோடு வழிபாட்டையும் பக்தியோடு ஞானத்தையும் இணைக்க வேண்டும்; அப்பொழுது தான் மனிதத் தன்மை என்ற மாபெரும் சக்தி மக்களிடையே உறக்கத்திலிருந்து விழிப்படையும். எல்லா தேச மக்களிடையேயும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இம் மனிதத் தன்மையை, மாபெரும் சக்தியை விழிப்படையச் செய்வதற்கென தோன்றியவரே, நர-ரிஷி நரேந்திர நாத்—சுவாமி விவேகானந்தர்.